

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ & ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

Μετάφραση και σχολιασμός του άρθρου «The trajectory of anti-communism in South Korea»
του Kwang-Yeong Shin που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό Asian Journal of German and
European Studies (2017)

Στυλιανή-Αικατερίνη Καραβασίλη

Ξ2015117

Επιτροπή Εποπτείας:

Σωτήριος Λίβας

Γεώργιος Κεντρωτής

Κέρκυρα, Φεβρουάριος 2021

Μετάφραση και σχολιασμός του άρθρου «The trajectory of anti-communism in South Korea»
του Kwang-Yeong Shin που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό Asian Journal of German and
European Studies (2017)

Περιεχόμενα

Πρόλογος	5
Μετάφρασμα	6
Πρωτότυπο κείμενο	20
Σχολιασμός	32
Εισαγωγή	32
Το Κείμενο Πηγή	32
Μεταφραστική Εντολή	33
Μεταφραστικά Προβλήματα και Παρατηρήσεις	34
Ακρωνύμια	34
Δομή - Γλώσσα	35
Μορφολογία Κειμένου - Υποσημειώσεις	36
Απόδοση Ονομάτων	37
Στην Νοτιοκορεατική Πραγματικότητα	38
Συμπέρασμα και Επίλογος	39
Βιβλιογραφία	40
Ελληνική	40
Ξενόγλωσση	40

Πρόλογος

Η παρούσα εργασία έχει ως στόχο την μετάφραση και τον σχολιασμό του άρθρου “The trajectory of anti-communism in South Korea”, το οποίο δημοσιεύτηκε το 2017. Ο συγγραφέας Κουανγκ-Γιονγκ Σιν περιγράφει ιστορικά γεγονότα και κοινωνικοπολιτικά φαινόμενα που αφορούν τη Νότια Κορέα, τα οποία ξεκινούν από το τέλος του Β’ Παγκοσμίου Πολέμου μέχρι και την σύγχρονη εποχή, και πως αυτά έχουν συντελέσει στην επιρροή και διαμόρφωση ιδεολογικών φαινομένων της κοινωνίας και συγκεκριμένα του αντικομμουνισμού. Στην εργασία αυτή θα γίνει ανάλυση και σχολιασμός του πρωτότυπου κειμένου και του μεταφράσματος, πάντα σε μεταφραστικό επίπεδο, εξηγώντας την μεταφραστική διαδικασία και επισημαίνοντας τυχόν προβλήματα που παρατηρήθηκαν κατά τη διάρκειά της, μαζί με την αντιμετώπιση τους. Ο σχολιασμός της εργασίας βασίστηκε πάνω στις μεταφραστικές θεωρίες των Βινάι και Νταρμπελνέτ, της Μπέικερ και το λειτουργικό μοντέλο της Νορντ.

Λέξεις-κλειδιά: Αντικομμουνισμός, Β’ Παγκόσμιος Πόλεμος, Βόρεια Κορέα, Νότια Κορέα, ΗΠΑ, Ιδεολογία, Βινάι και Νταρμπελνέτ, Μπέικερ, Νορντ

Η πορεία του αντικομμουνισμού στην Νότια Κορέα

Σύνοψη

Το άρθρο αυτό πραγματεύεται την ιστορική πορεία του αντικομμουνισμού στη Νότια Κορέα από το 1945. Ο αντικομμουνισμός λειτουργεί ως ένας ισχυρότατος ιδεολογικός και θεσμικός περιορισμός για την καταστολή της πολιτικής αντίθεσης σε αυταρχικά καθεστώτα και για την παρεμπόδιση της ανάπτυξης κριτικής σκέψης στη Νότια Κορέα. Η πτώση των σοσιαλιστικών χωρών της ανατολικής Ευρώπης όμως, παράλληλα με την παγκοσμιοποίηση, έχουν τροποποιήσει την ουσία του αντικομμουνισμού μέσω της εξίσωσης μη-εμπορεύσιμων ιδεολογιών με τον κομμουνισμό. Αν και έχουν σημειωθεί σημαντικές πολιτικές και οικονομικές αλλαγές εντός του 21ου αιώνα, ο αντικομμουνισμός συνεχίζει να έχει καθοριστικό ρόλο στην καταστολή της αναπτυξιακής πολιτικής όπως και του πολιτικού λόγου.

.

Λέξεις-κλειδιά: Αντικομμουνισμός, Ψυχρός Πόλεμος, Αυταρχισμός, Παγκοσμιοποίηση, Νότια Κορέα

Εισαγωγή

Ο αντικομμουνισμός, δημιούργημα του Ψυχρού Πολέμου, έχει παίξει καθοριστικό ρόλο στον πολιτικό χώρο και την κοινωνία της Κορέας ως ηγεμονική ιδεολογία που δικαιολογεί την αυταρχική καταστολή πολιτικών αντιφρονούντων και προοδευτικών πολιτικών δραστηριοτήτων των κυβερνήσεων. Έχει σταθεί επίσης εμπόδιο στην ανάπτυξη σύγχρονων κομματικών πολιτικών που βασίζονται σε πολιτικές διαρρήξεις, όπως το στρατιωτικό καθεστώς εφάρμοσε τον Νόμο περί Εθνικής Ασφάλειας για να μπλοκάρει τις πολιτικές κριτικές κατά του καθεστώτος και για να

αποκλείσει τα σοσιαλιστικά πολιτικά κόμματα από τον πολιτικό στίβο. Ο αντικομμουνισμός, ο Νόμος περί Εθνικής Ασφάλειας και οι Υπηρεσίες Πληροφοριών ήταν οι τρεις βασικοί πυλώνες στους οποίους στηρίχθηκε το στρατιωτικό καθεστώς στις δεκαετίες του '70 και του '80. Εκεί, ο αντικομμουνισμός αποτέλεσε τον πυρήνα των τριών κατασταλτικών πυλώνων, που νομιμοποιούσε την βίαιη καταπίεση των πολιτικών αντιφρονούντων και την συχνή καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από την αστυνομία και την υπηρεσία πληροφοριών. Ακόμα και μετά την πτώση των κομμουνιστικών καθεστώτων στα τέλη του 20ου αιώνα, ο νέος αντικομμουνισμός λειτουργεί ακόμα ως ένα ισχυρό ιδεολογικό τείχος προς μια ολοκληρωμένη δημοκρατία.

Παρά ταύτα, ο αντικομμουνισμός στη Νότια Κορέα έχει εξελιχθεί μέσω πολλών σταδίων που έχουν επιφέρει οι αλλαγές στην παγκόσμια και εγχώρια πολιτική σκηνή. Η περίοδος κατά την οποία διαμορφώθηκε ο αντικομμουνισμός ξεκίνησε αμέσως μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και τη δημιουργία του Συστήματος του Ψυχρού Πολέμου, το οποίο βασιζόταν στις νέες πολιτικές διαμάχες ανάμεσα στη Σοβιετική Ένωση (ΕΣΣΔ) και τις ΗΠΑ. Αντί να απελάσουν τους κορεάτες που συνεργάστηκαν με μέλη της Ιαπωνικής κυβέρνησης κατά την κατοχή της Αμερικανικής Στρατιωτικής Κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών στην Κορέα (ΑΣΚΗΠΚ) που είχε την κηδεμονία της Κορέας νοτίως της 38ης παραλλήλου από τον Αύγουστο του 1945 μέχρι τον Αύγουστο του 1948, τους στρατολόγησαν ως αρχηγούς της αστυνομίας και διοικητικό προσωπικό για να ελέγχουν την προσφάτως απελευθερωμένη χώρα. Μετά την κλιμάκωση της διαμάχης ανάμεσα στη Σοβιετική Ένωση και τις Ηνωμένες Πολιτείες, ο αντικομμουνισμός έγινε η κυρίαρχη ιδεολογία που χρησιμοποιήθηκε για την απομάκρυνση πολιτικών αντιπάλων και υποκινητών εναντίον της εξουσίας των ΗΠΑ στη Νότια Κορέα. Αυτοί που λειτουργούσαν ως όργανα της ιαπωνικής αποικιοκρατίας είχαν ξανά πρωταγωνιστικό ρόλο στην καταστολή της αντιπολίτευσης κατά την περίοδο της απελευθέρωσης της Κορέας από την Ιαπωνία.

Μετά τον πόλεμο της Κορέας, ο αντικομμουνισμός έγινε ο πυρήνας όλων των κυρίαρχων πολιτικών ιδεολογιών, υπερισχύοντας όλων των υπόλοιπων πολιτικών ιδεολογιών. Τόσο η πολιτική δικτατορία τη δεκαετία του '50 όσο και το στρατιωτικό καθεστώς του '60 και του '70 υποκινούσαν σταθερά το αντικομμουνιστικό συναίσθημα. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα, μετά το τέλος του πολέμου της Κορέας, να αναδειχθεί ο αντικομμουνισμός ως η κύρια, βασική αρχή για την καταπίεση ιδεολογικών συζητήσεων και πολιτικών κριτικών. Ο αντικομμουνισμός ακόμα

συμμετείχε ενεργά στη διαμόρφωση της πολιτικής συνείδησης και νοοτροπίας του κοινού, ενισχύοντας την αυτολογοκρισία και τη δυσπιστία προς τον πολιτικό λόγο. Συνεπώς, το στρατιωτικό καθεστώς επικαλούνταν συχνά τον αντικομμουνισμό για να νομιμοποιήσει περιορισμούς προς τα πολιτικά δικαιώματα και την πολιτική ελευθερία (Τσόι 1993: 21-24).

Το άρθρο αυτό πραγματεύεται την πορεία του αντικομμουνισμού στη Νότια Κορέα, εξερευνώντας την συνεχώς μεταβαλλόμενη φύση και μετάλλαξη του, που σχετίζονται με αλλαγές στο εγχώριο πολιτικό τοπίο και στις διεθνείς σχέσεις. Θεωρώντας τον αντικομμουνισμό μια ψυχολογική άποψη του κοινού αλλά και πολιτική κινητοποίηση, θα αναλύσω τις μεταβαλλόμενες δυναμικές της φύσης του αντικομμουνισμού και την επίμονη πολιτική αποτελεσματικότητα του, ακόμα και μετά τον εκδημοκρατισμό της Νότιας Κορέας. Η άρθρωση του αντικομμουνισμού με την απειλή της Βόρειας Κορέας έχει γίνει από οργανισμούς της πολιτικής κοινωνίας και από τον κρατικό μηχανισμό. Ο βαθιά ριζωμένος αντικομμουνισμός έχει ενισχυθεί από τις συχνές αποκαλύψεις της Βόρειας Κορέας ως άξονα του κακού. Αν και ο αντικομμουνισμός παραμένει μια αόριστη ιδεολογία στο μυαλό του κοινού, ασκούσε σημαντικότερη επιρροή στον πολιτικό λόγο που αφορούσε την κοινωνική πρόνοια και την αγορά κατά την περίοδο μετά τον Ψυχρό Πόλεμο, γεγονός που αποκαλύπτει μια σημαντική αλλαγή στη φύση του αντικομμουνισμού. Ενώ οι συντηρητικές κυβερνήσεις τον χρησιμοποίησαν για να ενισχύσουν την απειλή της Βόρειας Κορέας και να περιορίσουν πολιτικούς αντιπάλους¹, ο αντικομμουνισμός αποτελεί πλέον μια αμφιλεγόμενη έννοια και ιδεολογία στη Νότια Κορέα του 21ου αιώνα.

Ρίζες του αντικομμουνισμού στη Νότια Κορέα

Η ξαφνική ήττα των ιαπωνικών στρατευμάτων από τις συμμαχικές δυνάμεις είχαν ως αποτέλεσμα τη δημιουργία ενός προσωρινού κενού εξουσίας στην κορεατική χερσόνησο, αμέσως μετά την

¹ Η Διεθνής Αμνηστία αναφέρει πως “Μεταξύ του 2008 και του 2011, ο αριθμός των νέων υποθέσεων έχει αυξηθεί από τις 46 στις 90, μια αύξηση αξίας 95,6 τοις εκατό. Ο αριθμός φυλακίσεων υπό τον ΝΕΑ έχει διπλασιαστεί από τις 16 το 2008 στις 32 το 2010, αλλά παρουσίασε πτώση στις 19 το 2011. Όμως, η αύξηση [...] μια σειρά μειώσεων πριν το 2008. Σύμφωνα με το Εθνικό Γραφείο Εισαγγελιών, ο αριθμός νέων υποθέσεων έρευνας του ΝΕΑ (irgon) βρισκόταν σε ύφεση - από 231 το 2002 σε 46 το 2008. Παρομοίως, οι φυλακίσεις λόγω κατηγοριών του ΝΕΑ μειώθηκαν από 131 το 2002 σε 16 το 2008” (2012: 20)

ανακοίνωση της άνευ όρων παράδοσης από τον ιάπωνα αυτοκράτορα στις 15 Αυγούστου του 1945. Ενώ οι Ηνωμένες Πολιτείες σχεδίαζαν την κατάληψη της Ιαπωνίας κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, δεν είχαν συγκεκριμένα σχέδια για την Κορέα, που αποτελούσε παλιά αποικία της Ιαπωνίας. Ο Ανώτατος Διοικητής των Συμμαχικών Δυνάμεων (ΑΔΣΔ) υπό την ηγεσία του στρατηγού Ντάγκλας ΜακΆρθουρ ακολούθησε πάμπολλες πολιτικές αποστρατιωτικοποίησης για να μεταμορφώσει την ιαπωνική κοινωνία από την αρχή της κατοχής της Ιαπωνίας. Αλλά Η ΑΣΚΗΠΚ που συγκροτήθηκε από το 24ο Σώμα Αμερικανικού Στρατού, δεν είχε κανένα σχέδιο κατάληψης της Νότιας Κορέας. Αρχικά, το 24ο Σώμα Αμερικανικού Στρατού στόχευε να προχωρήσει στην κατάληψη της Ιαπωνίας μετά την επιτυχημένη εισβολή στην Οκινάουα, μέχρι που ξαφνικά στράφηκε εναντίον της Κορέας, χωρίς καμία εκ των προτέρων προετοιμασία για την κατάληψη της χώρας. Οι ΗΠΑ εξάλλου θεωρούσαν την Κορέα μια αποικία της Ιαπωνίας και όχι ένα ανεξάρτητο κράτος.

Το 24ο Σώμα Στρατού μετακινήθηκε στο νότιο κομμάτι της 38ης παραλλήλου της Κορέας το Σεπτέμβριο. Συνεπώς, ο σοβιετικός στρατός καταλάμβανε το βόρειο κομμάτι της 38ης παραλλήλου ενώ ο αμερικανικός στρατός το νότιο κομμάτι της. Η διαίρεση της κορεατικής χερσονήσου από τη Σοβιετική Ένωση και τις ΗΠΑ ήταν μόνο η αρχή ενός μακροχρόνιου και πολυτάραχου κεφαλαίου του αντικομμουνισμού στη Νότια Κορέα. Καθώς ο Ψυχρός Πόλεμος ανάμεσα στο κομμουνιστικό και το καπιταλιστικό μπλοκ κορυφωνόταν ολοένα και περισσότερο, η κορεατική χερσόνησος έγινε η πρώτη γραμμή των στρατιωτικών συγκρούσεων ανάμεσα στη Σοβιετική Ένωση και τις ΗΠΑ, οι οποίες διήρκεσαν από το 1948 μέχρι το 1992.

Το αρχικό στάδιο της δημιουργίας του αντικομμουνισμού στη Νότια Κορέα αποτέλεσε η περίπλοκη έκβαση διαφορετικών αλληλεπιδρόντων συντελεστών: η εγχώρια πολιτική σκηνή στη Νότια Κορέα και ο ρόλος της ΑΣΚΗΠΚ, η άνοδος του αντικομμουνισμού στον πολιτικό χώρο της Αμερικής και η εντατικοποίηση της διεθνούς σύγκρουσης μεταξύ της Σοβιετικής Ένωσης και των Ηνωμένων Πολιτειών μετά το 1945. Η εσωτερική πολιτική υπό την κηδεμονία της ΑΣΚΗΠΚ ήταν μόνο η αρχή της δημιουργίας του αντικομμουνισμού στη Νότια Κορέα. Ο αντικομμουνισμός καθοδηγούταν από την ελίτ της χώρας που στήριζε την ιαπωνική κατοχή κατά την περίοδο της αποικιοκρατίας. Ο ΑΔΣΔ στην Ιαπωνία ακολούθησε πολιτικές μεταρρυθμίσεων με σαρωτικά αποτελέσματα με στόχο την κατάργηση милитарιστικών θεσμών και πολιτικών, προβαίνοντας σε εκτελέσεις εγκληματιών πολέμου, συμπεριλαμβανομένων στρατιωτικών και επιχειρηματικών

ολιγαρχών και γραφειοκρατών (Κόεν 1987; Γκόρντον 1993). Τουλάχιστον μέχρι και το 1947, που ξεκίνησε η αντίστροφη πορεία από τον ΑΔΣΔ, η αποστρατικοποίηση και αποδημοκρατισμός ήταν οι δύο σημαντικότερες λέξεις-κλειδιά που αντιπροσώπευαν τις αρχές των πολιτικών του ΑΔΣΔ στην μεταπολεμική Ιαπωνία (Χάνεμαν 2013:84-98). Οι εκτενείς μεταρρυθμιστικές πολιτικές στην εκπαίδευση, στις επιχειρήσεις, στην πολιτική και στον στρατό ξεκίνησαν από τον ΑΔΣΔ. Συνεπώς, μέχρι να ξεκινήσει αυτή η αντίστροφη πορεία, οι μαζικές μεταρρυθμίσεις είχαν συνεχιστεί, επαναφέροντας σημαντικές οικονομικές και πολιτικές ομάδες για να αντιμετωπίσουν την απειλή της ΕΣΣΔ.

Αντιθέτως, δεν υπήρξε εκείνο τον καιρό κάποια κάθαρση των ιαπωνόφιλων ομάδων και κοινωνικών ελίτ στην Νότια Κορέα (Λι 2010). Επιπλέον, η ΑΣΚΗΠΚ στρατολόγησε αξιωματούχους για την στρατιωτική κυβέρνηση μαζί με παλαιό διοικητικό προσωπικό, που εργαζόντουσαν για τον ιάπωνα Γενικό Κυβερνήτη στην Κορέα. Η ΑΣΚΗΠΚ δεν διέθετε πληροφορίες ή δεδομένα σχετικά με την Κορέα. Στρατολογούσε κορεάτες με εμπειρία στον διοικητικό τομέα, συμπεριλαμβανομένων αστυνομικών. Κατά συνέπεια, οι κορεάτες που δούλευαν για την Ιαπωνία δεν απομακρύνθηκαν. Αντιθέτως, είχαν τη δυνατότητα να παραμείνουν στις θέσεις και το αξίωμα τους ακόμα και μετά την απελευθέρωση από την Ιαπωνία τον Αύγουστο του 1945. Η μόνη διαφορά είχε να κάνει με την ένταξη τους από τον ιάπωνα Γενικό Κυβερνήτη στην Κορέα, στην Αμερικανική Στρατιωτική Κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών στην Κορέα. Η κίνηση αυτή απογοήτευσε τις προσδοκίες του κόσμου, δηλαδή την επιθυμία για απέλαση των προδοτών. Η επιστροφή των προδοτών σε θέσεις εξουσίας έγινε πηγή θυμού και έδωσε έναυσμα σε διαδηλώσεις του κοινού το 1946. Παρόλα αυτά, η κυβερνώσα ελίτ και η ΑΣΚΗΠΚ έβλεπαν τις διαδηλώσεις των ντόπιων ως κομμουνιστικές εξεγέρσεις που στηρίζονταν από τη Σοβιετική Ένωση και το κομμουνιστικό κόμμα της Βόρειας Κορέας (Κάμμινγκς 1981; Μουν 2005, 23-44).

Η αλλαγή στην εσωτερική πολιτική των ΗΠΑ άσκησε τεράστια επιρροή στην πολιτική της μεταπολεμικής Κορέας αλλά και της Ιαπωνίας. Ο Χάρι Τρούμαν που διαδέχτηκε τον Φραγκλίνο Ρούσβελτ υιοθέτησε το Δόγμα Τρούμαν, το οποίο στόχευε στον περιορισμό της εξάπλωσης της Σοβιετικής Ένωσης. Αποτέλεσε μια ριζική αλλαγή στη σχέση μεταξύ των ΗΠΑ και της Σοβιετικής Ένωσης, από την συμμαχία κατά τον καιρό του Β' Παγκοσμίου Πολέμου στην αντιπαλότητα κατά την εκχειρία, που σήμανε την αρχή του Ψυχρού Πολέμου. Η πολιτική περιορισμού του Τζωρτζ Κένναν προς την Σοβιετική Ένωση εφαρμόστηκε εξίσου στην ανατολική Ασία και τη δυτική

Ευρώπη (Κένναν 1947). Με αυτό τον τρόπο, η γενική μεταρρύθμιση της Ιαπωνίας σταμάτησε το 1948. Αναλόγως, υπήρξε και μια θεμελιώδης αλλαγή των αρχών της κατοχικής πολιτικής του ΑΔΣΔ, από την αποστρατιωτικοποίηση και την αποδημοκράτηση στο εκ νέου χτίσιμο της Ιαπωνίας ως βιτρίνα αντικομμουνιστικής εξάπλωσης στην Ασία, μέσω της επαναφοράς των παλιών αυτοκρατορικών ελίτ και των μεγάλων ιαπωνικών επιχειρήσεων. Η αποκατάσταση αυτή άλλαξε ριζικά την κατοχική πολιτική του ΑΔΣΔ που επιθυμούσε να κάνει την Ιαπωνία μια ασπίδα ενάντια στους σοβιετικούς (Κάμινγκς 1988: 247). Κατά τη μεταρρυθμιστική περίοδο, το αμερικάνικο προσωπικό και οι σύμβουλοι του ΑΔΣΔ, κυρίως οι φιλελεύθεροι της Νέας Συμφωνίας (Τάκεμε 1988: 93-96) κατηγορήθηκαν για σχέσεις με κομμουνιστές από τον Τζωρτζ Κένναν (Κόεν 1987: 415-416). Έτσι, η αποκαλούμενη “αντίστροφη πορεία” του ΑΔΣΔ έλαβε χώρα πιο ευθέως στην Ιαπωνία (Κάμινγκς 1993: 34-63).

Μετά από 3 χρόνια κηδεμονίας της ΑΣΚΗΠΚ, η Νότια Κορέα ήταν πλέον σε θέση να εγκαθιδρύσει ανεξάρτητη κυβέρνηση τον Αύγουστο του 1948. Την ίδια χρονιά, η Πρώτη Δημοκρατία εισήγαγε τον Νόμο περί Εθνικής Ασφάλειας (ΝΕΑ), ο οποίος υποτίθεται πως προωθούσε την εθνική ασφάλεια, απαγορεύοντας οποιαδήποτε δραστηριότητα που θα μπορούσε να ωφελήσει κομμουνιστικές δραστηριότητες και κατ'επέκταση τη Βόρεια Κορέα. Οι παράνομες δραστηριότητες περιελάμβαναν αντικαθεστωτικούς ακτιβιστές, τη διάδοση κομμουνιστικών ιδεών, οργάνωση κομμουνιστικών ομάδων, κλπ. Ο ΝΕΑ χρησιμοποιούνταν συχνά για την καταστολή της αντιπολίτευσης από την κυβέρνηση του Σίνγκμαν Ρι². Για παράδειγμα, ο Σίνγκμαν Ρι κατάφερε να απομακρύνει επιτυχώς τον Μπονγκ Αμ Τσο, ο οποίος ήταν πρόεδρος του Προοδευτικού Κόμματος και βασικός αντίπαλος του Ρι κατά τις προεδρικές εκλογές του 1956. Ο Τσο είχε καταθέσει πρόταση για μια πολιτική ειρηνικής ενοποίησης που ήταν εντελώς διαφορετική από την πολιτική του Σίνγκμαν Ρι, η οποία πραγματοποιούνταν μέσω στρατιωτικής εισβολής. Το 1959, ο Μπονγκ Αμ Τσο κατηγορήθηκε για παραβίαση του Νόμου περί Εθνικής Ασφάλειας. Εκτελέστηκε αμέσως μετά την δικαστική απόφαση, χωρίς διεξαγωγή δίκης. Όλοι οι υπόλοιποι αντικυβερνητικοί ακτιβιστές κατηγορήθηκαν επίσης για παραβίαση του νόμου κατά την περίοδο της κυβέρνησης του Σίνγκμαν Ρι.

² Ο Σίνγκμαν Ρι αποτέλεσε τον πρώτο πρόεδρο της Δημοκρατίας της Νότιας Κορέας και χαρακτηριστική μορφή του αντικομμουνισμού και του απολυταρχισμού.

Ο Νόμος περί Εθνικής Ασφάλειας καταργήθηκε επισήμως στις 19 Απριλίου του 1960, όταν ο Σίνγκμαν Ρι παραιτήθηκε από τη θέση του προέδρου και κατέφυγε στη Χαβάη, μετά από τις μαθητικές πορείες κατά της δικτατορίας του που πραγματοποιήθηκαν σε όλη τη χώρα. Παρ'όλα αυτά, μόλις δύο μήνες μετά θεσπίστηκε νέος Νόμος περί Εθνικής Ασφάλειας, με σημαντική αναθεώρηση ή ακόμα και διαγραφή των κωδίκων που παραβίαζαν πολιτικά δικαιώματα. Άλλη μια σημαντική αναθεώρηση του έγινε το 1991, όταν κατέρρευσε το σοσιαλιστικό μπλοκ στην ανατολική Ευρώπη και το Σύστημα Ψυχρού Πολέμου είχε αρχίσει να εξαφανίζεται. Μια από τις βασικές αλλαγές ήταν πως ο ΝΕΑ έδινε την δυνατότητα περιορισμού συνδέσμων και οργανισμών που ήθελαν να ρίξουν την κυβέρνηση. Σύμφωνα με την αναθεώρηση του 1991, δεν υπήρχαν κυρώσεις σε αυτούς που δεν έκαναν καταγγελία αυτών των οργανισμών.

Μια ακόμα θεσμική συνιστώσα του αντικομμουνισμού στη Νότια Κορέα ήταν ο Αντικομμουνιστικός Νόμος. Η στρατιωτική κυβέρνηση που αντικατέστησε την πολιτική κυβέρνηση μετά το στρατιωτικό πραξικόπημα στις 16 Μαΐου του 1961 ήταν αυτή που εισήγαγε τον Αντικομμουνιστικό Νόμο. Θεωρώντας τον αντικομμουνισμό ως εθνική πολιτική, η στρατιωτική κυβέρνηση επιχείρησε να τιμωρήσει τα αντιπολιτευτικά κινήματα που σχετίζονταν ή που ήταν επιρρεασμένα από κομμουνιστικές οργανώσεις, κάνοντας την επιδοκιμασία και την υποκίνηση του κομμουνισμού παράνομη. Ακόμα, κατέστησε αξιόποινους όσους γνώριζαν κάποιον που παραβίαζε τον Αντικομμουνιστικό Νόμο και δεν έκαναν αναφορά στην αστυνομία.

Παρ'όλα αυτά, ο Αντικομμουνιστικός Νόμος αναθεωρήθηκε αρκετές φορές επειδή συνέπιπτε με τον ΝΕΑ και δεν ίσχυε μετά τις αλλαγές στις διεθνείς σχέσεις που έγιναν στις 31 Δεκεμβρίου του 1980. Η κανονικοποίηση των διπλωματικών σχέσεων μεταξύ των ΗΠΑ και της κομμουνιστικής Κίνας διέλυσε τα ιδεολογικά θεμέλια του αντικομμουνισμού. Επιπλέον, η υποχώρηση του αμερικανικού στρατού από το Βιετνάμ το 1975 προκάλεσε ένα ακόμα σοκ στο αυταρχικό καθεστώς της Κορέας. Το στρατιωτικό καθεστώς ενίσχυσε τον ιδεολογικό έλεγχο τρομοκρατώντας τα αντιπολιτευτικά κινήματα και τις ιδεολογικές προκλήσεις. Η μυστική αστυνομία και οι υπηρεσίες πληροφοριών κυριαρχούσαν μέσω του φόβου, ενώ η παρακολούθηση του κοινού αυξήθηκε. Καταργήθηκε όμως στις 31 Δεκεμβρίου του 1980, όταν το νέο στρατιωτικό καθεστώς ανέβηκε στην εξουσία μετά τη δολοφονία του προέδρου Παρκ Τσονγκ-χι από τον αρχηγό της Κεντρικής Υπηρεσίας Πληροφοριών της Κορέας (KCIA). Κυρίως επειδή ο

Αντικομμουνιστικός Νόμος συνέπιπτε με τον ΝΕΑ (sic), ο Αντικομμουνιστικός Νόμος καταργήθηκε και κάποια κομμάτια του μεταφέρθηκαν στο Νόμο περί Εθνικής Ασφάλειας.

Εκδημοκρατισμός, παγκοσμιοποίηση και αντικομμουνισμός

Μια από τις βασικές αλλαγές που επήλθαν με τον εκδημοκρατισμό ήταν οι εμφανώς πιο συντονισμένες προκλήσεις πολιτικής αντίθεσης στους αυταρχικούς θεσμούς και κανονισμούς. Ενώ ο δημοκρατικός αγώνας κατάφερε να δώσει τέλος στο στρατιωτικό καθεστώς το καλοκαίρι του 1987, υπήρχαν αρκετοί καθιερωμένοι αυταρχικοί θεσμοί και άγραφοι κανόνες που ήταν δύσκολο να εξαλειφθούν μέσω των δημοκρατικών εκλογών. Αν και υπήρξαν σημαντικές αλλαγές στους αυταρχικούς θεσμούς, όπως η αναθεώρηση του Συντάγματος, η εκλογή πολιτικών αρχηγών και η κατάργηση του περιορισμού των πολιτικών δικαιωμάτων, το κατάλοιπο του αυταρχικού καθεστώτος ήταν βαθιά ριζωμένο στην κουλτούρα και την άσκηση της κρατικής εξουσίας αλλά και της πολιτικής κοινωνίας. Συνεπώς, η μετάβαση προς τη δημοκρατία θα έπρεπε να περιλαμβάνει εκτός από την εισαγωγή δημοκρατικών κανόνων, την ενστάλαξη νέων δημοκρατικών αξιών και προσεγγίσεων μεταξύ των κατόχων εξουσίας και των απλών πολιτών.

Ωστόσο, η αναθεώρηση ή η κατάργηση των αυταρχικών πρακτικών ήταν μια εξαιρετικά δύσκολη και πολύπλοκη διαδικασία λόγω της μετάβασης στη δημοκρατία μέσω συμφωνίας και την νίκη ενός πρώην στρατηγού στις πρώτες ανταγωνιστικές προεδρικές εκλογές τον Δεκέμβριο του 1987. Ενώ οι αγώνες για τη δημοκρατία ήταν έντονοι, οι πολιτικές διαπραγματεύσεις ανάμεσα στην αντιπολίτευση και την κυβέρνηση γινόντουσαν κανονικά, εξαιρουμένων των πολιτικών αντιφρονούντων και ακτιβιστών που ηγήθηκαν διαδηλώσεων στους δρόμους. Η αντιπολίτευση δεν αντιπροσώπευσε πλήρως την πολιτική αντίθεση στην κοινωνία των πολιτών, κάτι που είχε ως αποτέλεσμα μια δημοκρατική μετάβαση που άνοιξε το δρόμο σε μια περιορισμένη δημοκρατία, στην οποία η κυβερνώσα αυταρχική ελίτ μπορούσε να χρησιμοποιήσει την εξουσία της στην διαπραγμάτευση μιας θεσμικής αναθεώρησης (Τσόι 1997; Σιν 2012).

Επιπλέον, με τη διαίρεση των υποψηφίων της αντιπολίτευσης, ο Ρο Ταε Γου μπορούσε να απολαύσει το *tertius gaudens*³, ελαχιστοποιώντας την επιρροή του εκδημοκρατισμού στα έννομα συμφέροντα των κυβερνώντων αυταρχικών μπλοκ. Παρά τις μαζικές διαδηλώσεις για το τέλος του αυταρχικού κατάλοιπου, ήταν ένα πεδίο αντικρούσεων επηρεασμένο από την αλλαγή των σχέσεων ισχύος μεταξύ του αυταρχικού καθεστώτος και των αντιπάλων του. Η συνέχιση του αυταρχικού καθεστώτος μετά τη νίκη του κυβερνώντος κόμματος καθυστέρησε αισθητά τις δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις και συμμετείχε στην αποκατάσταση των συντηρητικών πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων. Η δημοκρατική μετάβαση στη Νότια Κορέα κατέληξε με την διατήρηση του Νόμου Εθνικής Ασφάλειας (Κιμ 1997; Κιμ 2011; κεφ.4).

Αν και το συντηρητικό καθεστώς κατάφερε με επιτυχία να διατηρήσει τον ΝΕΑ ως ήταν, υπήρξαν συνεχείς προσπάθειες για την κατάργηση ή την αναθεώρηση του. Λόγω του ότι το νομικό πλαίσιο που είχε πλήρως καθιερώσει τον αντικομμουνισμό λειτουργούσε ως μέσο καταπίεσης των πολιτικών αντιφρονούντων και των κοινωνικών κινημάτων, οι οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών έκαναν απόπειρες για την κατάργηση ή έστω την αναθεώρηση του νόμου. Παρά τις προσπάθειες, ο κατασταλτικός κρατικός μηχανισμός που χειριζόταν το γραφείο εθνικής ασφάλειας της εισαγγελικής αρχής, της αστυνομίας και της υπηρεσίας πληροφοριών έμεινε ίδιος.⁴

Όταν τα δημοκρατικά κόμματα βρέθηκαν στην εξουσία, ο ΝΕΑ έγινε ένα φλέγον πολιτικό ζήτημα το οποίο ενέτεινε τις ιδεολογικές διαμάχες λόγω της έντονης αντιπαράθεσης από το συντηρητικό κόμμα. Επιπλέον, τα συντηρητικά μέσα, οι εκκλησίες και οι πολιτικοί οργανισμοί που δημιουργήθηκαν από το στρατιωτικό καθεστώς έδειξαν τόσο έντονη και επίμονη αντίθεση

³ Η δομική τρύπα αποτελεί περιοχή ή χώρο στον οποίο είτε δεν υφίστανται κοινωνικοί δεσμοί (ή η επικοινωνία ανάμεσα στα μέλη ενός δικτύου είναι χαλαρή) είτε οι αντιτιθέμενες κοινωνικές δικτυώσεις, ασκώντας ίση επίρροη, αλληλοαναιρούνται με συνέπεια ο χώρος της παρέμβασης τους να ουδετεροποιείται. Συνεπώς, δημιουργείται ένα κενό πεδίο πρακτικά ελεύθερο των επιδράσεων τους ή, αλλιώς, μία «τρύπα». Το κενό αυτό αποτελεί ευκαιρία για ένα τρίτο πρόσωπο ή ομάδα (ο *tertius gaudens* του Ζίμελ) που, ενώ κατ' αρχήν δεν διαθέτει ισχυρή θέση μέσα στο δίκτυο, χρησιμοποιεί το υφιστάμενο κενό ή την κατάσταση της ουδετεροποίησης της επιρροής των αντιτιθέμενων ομάδων προκειμένου να παρέμβει (Κονιόρδος 2002)

⁴ Ο Κιμ (2003) αναφέρει λεπτομέρειες σχετικά με την πολιτική εκφοβισμού του κράτους για να αντιμετωπίσει πολιτικές προκλήσεις στα αυταρχικά καθεστώτα.

στην κατάργηση του NEA έτσι ώστε ο NEA να μπορεί να διατηρηθεί και από πολιτικές κυβερνήσεις (Κιμ 2011; κεφ. 5). Οι συντηρητικές πολιτικές δυνάμεις ισχυρίστηκαν πως ο NEA ήταν το θεμέλιο πάνω στο οποίο χτίστηκε η Δημοκρατία της Κορέας, άρα θα έπρεπε να διατηρηθεί ακόμα και μετά την αλλαγή του καθεστώτος.

Η μεγαλύτερη αμφισβήτηση σχετικά με τον NEA έγινε κατά τη διάρκεια του κινήματος του Ρο Μου-χιον. Αν και υπήρξε προσπάθεια για την κατάργηση του NEA το 1990 μετά από έφεση στο Συνταγματικό Δικαστήριο που ασκήθηκε από προοδευτικούς ακτιβιστές, το Συνταγματικό Δικαστήριο αποφάνθηκε πως ο NEA ήταν συνταγματικός γιατί ο βασικός του στόχος ήταν να προστατεύσει την φιλελεύθερη δημοκρατία. Ενώ η Εισαγγελική Αρχή άσκησε δίωξη στον Σονγκ Ντου-ΡΙούλ (*sic*), έναν γερμανοκορεάτη καθηγητή στο Πανεπιστήμιο του Μύνστερ, για παραβίαση του Νόμου περί Εθνικής Ασφάλειας, άλλο ένα κίνημα για την κατάργηση του NEA ξεκίνησε το 2004.⁵ Εν τέλει, καταδικάστηκε σε 7 χρόνια φυλάκισης για την παραβίαση του Νόμου Εθνικής Ασφάλειας. Η αντιπαράθεση που δημιούργησε η υπόθεση του Σονγκ έκανε τον NEA το πιο επίμαχο ζήτημα ξανά το 2004.

Η αντιπαράθεση αυτή βοήθησε στην εδραίωση της συντονισμένης προσπάθειας των προοδευτικών ομάδων για την κατάργηση του NEA αλλά και για την ενοποίηση των συντηρητικών δυνάμεων. Οι συνεχόμενες ήττες του συντηρητικού κόμματος στις προεδρικές εκλογές του 2002 οδήγησε στην ένωση των συντηρητικών και κοινωνικών πολιτικών συνασπισμών, η οποία τελικά κατέληξε το 2005 στη δημιουργία του Εθνικού Συνδέσμου της Νέας Δεξιάς (ΕΣΝΔ). Ήταν μια οργάνωση πολιτών που αποτελούνταν από διαφορετικές συντηρητικές και πολιτικές ομάδες. Λειτουργούσε ως ο ανάλογος συντηρητικός οργανισμός της κοινωνίας των πολιτών με τη συντηρητική αντιπολίτευση. Το συντηρητικό κόμμα κατάφερε να οργανώσει συντηρητικές αλλά και αντιδραστικές πολιτικές ομάδες στην κοινωνία των πολιτών, στις οποίες βασικό ρόλο είχαν ηγέτες της προτεσταντικής εκκλησίας⁶. Οι θρησκευτικοί ηγέτες θεωρούσαν

⁵ Ο Σονγκ Ντου-ΡΙούλ γεννήθηκε στην Κορέα και δίδαξε στο Πανεπιστήμιο του Μύνστερ. Επισκέφθηκε τη Βόρεια Κορέα και συμμετείχε σε ακαδημαϊκό συνέδριο του διεξήχθη στην Πιονγιάνγκ. Όταν επισκέφθηκε τη Νότια Κορέα, συνελήφθη και του απαγγέθηκαν κατηγορίες για παραβίαση του Νόμου Εθνικής Ασφάλειας.

⁶ Οι χριστιανικές εκκλησίες στη Νότια Κορέα αποτελούν το κέντρο του αντικομμουνισμού. Τα τελευταία χρόνια, μετά την πτώση των σοσιαλιστικών χωρών της ανατολικής Ευρώπης, η αντικομμουνιστική προπαγάνδα τους έγινε ακόμα πιο έντονη (Κανγκ, 2007). Κατά την κατοχή της Βόρειας Κορέας από τον σοβιετικό στρατό και

πως κάθε ενέργεια για την αλλαγή του NEA ήταν ύποπτη και γινόταν για να επωφεληθεί η Βόρεια Κορέα. Έτσι, ο ΕΣΝΔ αντιτάθηκε έντονα σε κάθε προσπάθεια κατάργησης ή αναθεώρησης του NEA από την κυβέρνηση και της δημοκρατικές πολιτικές δυνάμεις. Λόγω της έντασης της αντίθεσης στην αναθεώρηση του NEA, κάποια μέλη της κυβέρνησης δίστασαν να υποστηρίξουν την αναθεώρηση μιας και η άποψη του κοινού για την αναθεώρηση στις τοπικές εκλογικές περιφέρειες δεν ήταν θετική. Το 2005, η κυβέρνηση και η αντιπολίτευση συμφώνησαν στην αναγκαιότητα της αναθεώρησης του NEA και κατέθεσαν νομοσχέδια σχετικά με την αναθεώρηση, τα οποία δεν υλοποιήθηκαν ποτέ λόγω διαφωνιών στις λεπτομέρειες.

Συνεπώς ο NEA, η κληρονομιά της δρακόντειας δικτατορίας, έχει διατηρηθεί ακόμα και μετά από οκτώ προσπάθειες αναθεώρησης από το δημοκρατικό καθεστώς. Όπως αναφέρει η Διεθνής Αμνηστία, ο NEA ακόμα περιορίζει “την ελευθερία της έκφρασης και του συνεταιρίζεσθαι” και συγκεκριμένα, γίνεται κατάχρηση του Άρθρου 7 για τον περιορισμό των πολιτικών δικαιωμάτων και της πολιτικής ελευθερίας⁷. Έτσι, η έμφυτη ιδεολογία του NEA για τον αντικομμουνισμό παραμένει ανέπαφη.

κομμουνιστικές ομάδες υπό την ηγεσία του Κιμ Ιλ Σονγκ, οι περισσότεροι χριστιανοί θρησκευτικοί αρχηγοί που δραπέτευσαν από τη Βόρεια Κορέα κύρηξαν τον αντικομμουνισμό. Αυτοί σχημάτισαν τον πυρήνα των θρησκευτικών αρχηγών στη Νότια Κορέα, αντιπροσωπεύοντας την αντικομμουνιστική θεολογία. Λόγω της ταχύτατης εξάπλωσης των χριστιανικών εκκλησιών, ο ρόλος τους στην αναπαραγωγή του αντικομμουνισμού ήταν σημαντικότερος από τη δεκαετία του 1950.

⁷ Η Διεθνής Αμνηστία (2012: 6) αναφέρει πως η ρήτρα του NEA που χρησιμοποιούταν πιο συχνά ήταν το άρθρο 7 του NEA.” (1) “Όποιο άτομο επικροτεί, υποκινεί ή προπαγανδίζει δραστηριότητες κάποιας αντικυβερνητικής οργάνωσης, κάποιου μέλους της ή κάποιου ατόμου από το οποίο έχει λάβει εντολή, ή που δρα από κοινού ή που προπαγανδίζει ή υποκινεί επανάσταση ενάντια στο κράτος έχοντας εν γνώσει πως μπορεί να τεθεί σε κίνδυνο η ύπαρξη και η ασφάλεια του κράτους και της θεμελιώδους δημοκρατικής αρχής, πρέπει να τιμωρηθεί με ποινή κάθειρξης όχι μεγαλύτερη των επτά ετών.” (2) Διεγγραφή. <από τον Νόμο υπ’ αριθμόν 4373, Μάιος 1991> (3) Όποιο άτομο απαρτίζει ή συμμετέχει σε κάποιο οργανισμό που στοχεύει στην πράξη που αναφέρθηκε στην παράγραφο (1) πρέπει να τιμωρηθεί με ποινή κάθειρξης ορισμένου χρόνου για ένα ή περισσότερα χρόνια (4) Όποιο άτομο είναι μέλος κάποιας οργάνωσης όπως αναφέρθηκε στην παράγραφο (3) και κατασκευάζει και αναμεταδίδει οποιοδήποτε ψευδό (sic) γεγονός όσον αφορά θέματα που μπορεί να προκαλέσουν σύγχυση της κοινωνικής τάξης πρέπει να τιμωρηθεί με ποινή κάθειρξης ορισμένου χρόνου για δύο ή παραπάνω χρόνια (5) Όποιο άτομο έχει στην κατοχή του έγγραφα, σχέδια ή άλλα μέσα έκφρασης με τον σκοπό να προβεί σε πράξεις όπως αναφέρθηκαν στις παραγράφους (1), (3) ή (4), πρέπει να τιμωρηθεί με ποινή κάθειρξης όπως αναφέρθηκε στην αντίστοιχη παράγραφο (6) Όποιο άτομο έχει επιχειρήσει να διαπράξει έγκλημα όπως αναφέρθηκε στην παράγραφο (1) ή (3) μέχρι (5), πρέπει να τιμωρηθεί (7) Όποιο άτομο σχεδιάζει ή συνομωτεί για έγκλημα όπως αναφέρθηκε στην παράγραφο (3) με σκοπό τη διάπραξη του, πρέπει να τιμωρηθεί με ποινή κάθειρξης όχι μεγαλύτερη των πέντε ετών.”

Επαναδιευθέτηση του αντικομμουνισμού

Καθημερινά, ο αντικομμουνισμός δοκιμάζεται και αναδιατυπώνεται λόγω της κατάρρευσης του Ψυχρού Πολέμου και της ανακατασκευής των διεθνών σχέσεων στο διάστημα μετά το πέρας του Ψυχρού Πολέμου. Ενώ ο αντίκτυπος της κανονικοποίησης των σχέσεων μεταξύ των ΗΠΑ και της κομμουνιστικής Κίνας τη δεκαετία του '70 ήταν περιορισμένος λόγω του ελέγχου των πληροφοριών επί του θέματος, η κανονικοποίηση των διπλωματικών σχέσεων μεταξύ της Νότιας Κορέας και της κομμουνιστικής Κίνας ήταν ένα σοκ προς τις συντηρητικές δυνάμεις. Παρ'όλα αυτά, ο Ρο Τε Γου, πρώην στρατηγός και ο πρώτος εκλεγμένος πρόεδρος από το 1968, ξεκίνησε τη Βόρεια Πολιτική για να εξομαλύνει τις διπλωματικές σχέσεις με τη Ρωσία και την Κίνα. Και οι δύο συμμετείχαν στον Πόλεμο της Κορέας και ήταν σύμμαχοι της Βόρειας Κορέας. Πρώην εχθρικά κράτη αναγνωρίστηκαν ως κράτη μέσω διπλωματικών σχέσεων, όπως για παράδειγμα η ηπειρωτική Κίνα, που διοικείται από το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κίνας.

Η σύγχυση που δημιουργήθηκε από τη Βόρεια Πολιτική λύθηκε με την αλλαγή της αντίληψης του αντικομμουνισμού από την ιδεολογική διάσταση στον πραγματικό πολιτικό χώρο. Δηλαδή, ο αντικομμουνισμός μπορεί περιορισμένα να μεταφραστεί ως αντι-Βόρεια Κορέα. Ο αντικομμουνισμός εστιάζει στην αντίθεση προς την Βόρεια Κορέα, την οποία θεωρεί μια επικίνδυνη και απρόβλεπτη κομμουνιστική χώρα. Υπονοεί πως το πιο σημαντικό καθήκον των κυβερνήσεων της Νότιας Κορέας είναι να διατηρήσουν την εθνική ασφάλεια υπό την απειλή της Βόρειας Κορέας. Ενώ η Βόρεια Κορέα περιγράφεται ως κράτος-κακοποιός, ο αντικομμουνισμός συνάδει με την αντίθεση προς τη Βόρεια Κορέα. Συνεπώς, έχει δημιουργηθεί η επέκταση της δυαδικής αντίθεσης ανάμεσα στο καλό και το κακό και στην αντίθεση μεταξύ της Νότιας και της Βόρειας Κορέας.

Όμως, εντοπίζεται μια γκρίζα ζώνη σε άλλους τομείς της ιδεολογικής συζήτησης. Όσον αφορά τις διεθνείς σχέσεις, υπήρχε μια επιτυχημένη απόσταση ανάμεσα στον κομμουνισμό ως ιδεολογία και στην ήδη υπάρχουσα κομμουνιστική χώρα. Ο αντικομμουνισμός διατυπώνεται με άλλες οικονομικές και πολιτικές ιδεολογίες. Συγκεκριμένα, οργανώσεις εργοδοτών προσπάθησαν να εξισώσουν τον μη εμπορικό προσανατολισμό με τον κομμουνισμό. Μεταξύ άλλων, ο μη εμπορικός προσανατολισμός περιλαμβάνει τις κοινωνικές παροχές που έχουν ως επίκεντρο το

κράτος και τον κρατικό κανονισμό της οικονομίας. Αυτοί οι οργανισμοί θεωρούν τη μη εμπορική ιδεολογία ως παραλλαγή του κομμουνισμού. Ειδικότερα, τα συντηρητικά μέσα ενημέρωσης αποπειράθηκαν να ταυτίσουν κριτικές της ελεύθερης αγοράς με ιδεολογίες υπέρ του σοσιαλισμού ή του κομμουνισμού. Κάποιες φορές, συντηρητικές εφημερίδες και συντηρητικοί πολιτικοί σχολιαστές ενέτασσαν την σοσιαλδημοκρατία ως κομμάτι του κομμουνισμού.

Η συζήτηση περί κοινωνικής ευημερίας στην προεκλογική καμπάνια των προεδρικών εκλογών του 2012 είχε ως αποτέλεσμα την αλλαγή του καθημερινού κομμουνισμού, που δεν διαφοροποιεί τον κομμουνισμό και τη σοσιαλδημοκρατία. Ωστόσο, το εκτενές πεδίο που αφορά τον κομμουνισμό και τον αντικομμουνισμό έχει υποστεί συχνές μετατροπές λόγω της αλλαγής στην εξωτερική και εσωτερική πολιτική. Λόγω του ότι τα πολιτικά κόμματα στη Νότια Κορέα δεν δημιουργήθηκαν παράλληλα με τα ιδεολογικά σχίσματα, οι πολιτικές διαμάχες γινόντουσαν σε επίπεδο διαλόγου με λαϊκιστική δημαγωγία και ιδεολογική κινητοποίηση. Βαφτίζοντας τους αντιπάλους τους ως κομμουνιστές ή υπέρ της Βόρειας Κορέας ήταν ένα αρκετά συχνό φαινόμενο κατά την εκλογική περίοδο σε διάφορα επίπεδα. Σποραδικές προκλητικές κινήσεις του στρατού ή πυρηνικές δοκιμές ενίσχυσαν την αίσθηση της απειλής από την κομμουνιστική χώρα της Βόρειας Κορέας στον καθημερινό διάλογο του κοινού. Με αυτό τον τρόπο, το συντηρητικό κόμμα κατάφερε με επιτυχία να χρησιμοποιήσει την απειλή της Βόρειας Κορέας για να κινητοποιήσει τον φόβο προς αυτή, περιγράφοντας τη χώρα ως ένα παράλογο και απρόβλεπτο κράτος-κακοποιό. Έτσι, η απειλή της Βόρειας Κορέας υπήρξε ωφέλιμη για το συντηρητικό κόμμα για τις τρεις τελευταίες δεκαετίες και είχε ως αποτέλεσμα την δημιουργία της “εχθρικής συμβίωσης” που διατηρείται ανάμεσα στο καθεστώς της Βόρειας Κορέας και το συντηρητικό κόμμα της Νότιας Κορέας.

Ένας ακόμα τομέας στον οποίο ασκεί επιρροή ο αντικομμουνισμός είναι αυτός της εκπαίδευσης. Τα τελευταία χρόνια, η συντηρητική κυβέρνηση έχει κατηγορήσει τα τωρινά ιστορικά σχολικά βιβλία για αριστερή προκατάληψη, λέγοντας πως προσφέρει στους μαθητές περιεχόμενο υπέρ της Βόρειας Κορέας. Συγκεκριμένα, υποστηρίζει πως τα ιστορικά σχολικά βιβλία δυσφημίζουν τα οικονομικά και πολιτικά επιτεύγματα της αυταρχικής κυβέρνησης από το 1945. Η συντηρητική κυβέρνηση θέλει να αντικαταστήσει τα τωρινά σχολικά εγχειρίδια με νέα βιβλία, γραμμένα από συντηρητικούς ακαδημαϊκούς. Με αυτό τον τρόπο, η εκμάθηση της ιστορίας της Κορέας του 20ου αιώνα μέσω ενός εγχειριδίου που είναι γραμμένο από

ακαδημαϊκούς, κυρίως μη-ιστορικούς, γίνεται το πιο αμφιλεγόμενο ζήτημα στην εκπαίδευση. Ενώ η συντηρητική κυβέρνηση προσπαθεί να διατηρήσει το μονοπώλιο στην αφήγηση της σύγχρονης ιστορίας της Κορέας μέσω της απομάκρυνσης των ιστορικών εγχειριδίων με κομμουνιστικές επιρροές, ιστορικοί και ακαδημαϊκοί οργανώνουν πορείες εναντίων του μονοπωλίου της ιστορικής μνήμης από την συντηρητική κυβέρνηση.

Συμπέρασμα

Ο αντικομμουνισμός έχει ποικίλες μεταβλητές από χώρα σε χώρα. Ο αντικομμουνισμός στη Νότια Κορέα σχηματίστηκε παράλληλα με την ανάπτυξη του Ψυχρού Πολέμου, αμέσως μετά την απελευθέρωση της Κορέας από την ιαπωνική κατοχή. Κάτω από μεγάλη πίεση των Ηνωμένων Πολιτειών, τα αντικομμουνιστικά καθεστώτα έχουν δημιουργηθεί και διατηρηθεί σε μορφή πολιτικής ή στρατιωτικής δικτατορίας. Τα καθεστώτα δικτατορίας χρησιμοποίησαν κομμουνιστικές απειλές για να δικαιολογήσουν την δικτατορία και τον περιορισμό των πολιτικών δικαιωμάτων. Συνεπώς, η εθνική ασφάλεια θεωρείται πως είναι ισοδύναμη με τον αντικομμουνισμό, διότι το βόρειο κομμάτι της Κορέας βρισκόταν υπό σοβιετική κατοχή, και στη συνέχεια από το κομμουνιστικό κορεάτικο καθεστώς.

Ο Νόμος Εθνικής Ασφάλειας λειτουργεί ως το θεσμικό υπόβαθρο του αντικομμουνισμού από το 1948. Εκτός από τον Νόμο περί Εθνικής Ασφάλειας, η στρατιωτική κυβέρνηση εισήγαγε ακόμα τον Αντικομμουνιστικό Νόμο, που αργότερα συγχωνεύτηκαν λόγω πλεονασμού στον ΝΕΑ. Παρά τις πολλαπλές του αναθεωρήσεις, ο ΝΕΑ έχει διατηρηθεί και εφαρμόζεται σοβαρά για τον περιορισμό των πολιτικών δικαιωμάτων, όπως έχει κατηγορήσει η Διεθνής Αμνηστία.

Παρ'όλα αυτά, οι αλλαγές στις διεθνείς σχέσεις και η κατάρρευση του συστήματος του Ψυχρού Πολέμου άλλαξε ριζικά τον ιδεολογικό χώρο του αντικομμουνισμού, δημιουργώντας διαμάχες και προσωρινή σύγχυση σχετικά με τον αντικομμουνισμό από το 1992, όταν η συντηρητική κυβέρνηση ομαλοποίησε τις διπλωματικές σχέσεις μεταξύ της Κίνας και της Ρωσίας. Οι κρατικοί υπάλληλοι ερμήνευσαν και έκαναν εφαρμογή του ΝΕΑ. Καθώς όμως προχώρησε ο εκδημοκρατισμός, η εκτενής δύναμη των κρατικών υπαλλήλων ξεκίνησε να βρίσκεται σε πρόκληση.

Παράλληλα με την επικείμενη απειλή της Βόρειας Κορέας προς τη Νότια Κορέα, ο αντικομμουνισμός διδάσκεται και εσωτερικοποιείται μέσω πολλών κρατικών και μη κρατικών μηχανισμών. Ο αντικομμουνισμός σε καθημερινό επίπεδο δημιουργήθηκε και μεταρρυθμίστηκε με αλλαγές στην εσωτερική και την εξωτερική πολιτική. Ενώ η εφαρμογή του ΝΕΑ δεν είναι όσο συχνή ήταν κατά την στρατιωτική δικτατορία και ο αντικομμουνισμός δεν είναι όσο έντονος ήταν παλαιότερα, λειτουργεί ακόμα αποτελεσματικά κατά του πολιτικού διαλόγου σε περίοδο εκλογών λόγω πολλαπλών προκλήσεων από τη Βόρεια Κορέα. Το νόημα του αντικομμουνισμού έχει περιοριστεί στο συναίσθημα κατά της Βόρειας Κορέας.

Ωστόσο, υπάρχουν ακόμα διαφορούμενες γκρίζες ζώνες στις ιδεολογικές συζητήσεις στη Νότια Κορέα όπου ο πολιτικός λόγος σε αρκετές ιδεολογίες δεν έχει αναπτυχθεί υπό αυταρχικά καθεστώτα. Συνεπώς, ο αντικομμουνισμός μπορεί εύκολα να επικληθεί σε συζητήσεις σχετικά με την ευημερία ή την εκπαίδευση. Κριτικές προς το κράτος πρόνοιας βασίζονται στην κριτική του κομμουνισμού όσον αφορά την άρθρωση της λογικής του κράτους αντιπρόνοιας. Κριτικές προς τον κανονισμό του κράτους σχετικά με την εκπαίδευση αναφέρουν επίσης την ανεπάρκεια της εκπαίδευσης εντός του κομμουνιστικού καθεστώτος. Με αυτόν τον τρόπο, ο αντικομμουνισμός μπορεί εύκολα να αρθρωθεί μέσω άλλων ιδεολογιών, γεγονός το οποίο μπορεί να αποτελέσει μια επικίνδυνη εξέλιξη για τις επόμενες γενιές.

The trajectory of anti-communism in South Korea

Abstract

This article deals with the historical trajectory of anti-communism in South Korea since 1945. Anti-communism has been working as a powerful ideological and institutional constraint to

suppress political opposition to authoritarian regimes and to hinder development of critical thoughts in South Korea. However, the demise of East European socialist countries and globalization has transformed the nature of anti-communism, by equating non-market ideologies with communism. Even though there have been political and economic change in the 21st century, anti-communism has still played an important role in constraining policy development as well as political discourse.

Keywords: Anti-communism, The Cold War, Authoritarianism, Globalization, South Korea

Introduction

Anti-communism, as a product of the Cold War, has played a tremendous role in Korean politics and society as a hegemonic ideology to justify authoritarian governments' repression of political dissidents and progressive political activities. It has also hindered the development of modern party politics based on social cleavages, as the military regime applied the National Security Law to block political critiques of the regime and exclude socialist political parties from the political arena. Anti-communism, the National Security Law and Intelligence Organizations were the three main pillars of the military rule in the 1970s and 1980s. Here, anti-communism has been the core part of the three repressive pillars, legitimizing the brutal oppression of political dissidents and the frequent violation of human rights by the police and intelligence agency. Even after the collapse of communist regimes in the late 20th century, new anti-communism still operates as a strong ideological barrier to the full-fledged democracy.

However, anti-communism in South Korea has evolved through several stages as international and domestic politics have been changing. The formative period of anti-communism began right after the Second World War with the formation of the Cold War System based on the new military conflicts between the USSR and the USA. Instead of purging Koreans who collaborated with the Japanese occupation in Korea, the United States of America Military Government in Korea (USAMGK), occupying Korea south of 38th parallel from August 1945 to August 1948, recruited them as police chiefs and administrative staff to govern the newly liberated country. With the escalation of the conflict between the Soviet Union and the United States, anti-

communism became a predominant ideology to get rid of political opponents and agitators against the trusteeship by the United States in South Korea. Those who were the tool of the Japanese colonial rule took the leading role in repressing political opposition again in the period of the liberation of Korea from Japan.

After the Korean War, anti-communism became the core of dominant political ideologies, overriding all other political ideologies. Both civilian dictatorship in the 1950s and military regime in the 1960s and 1970s had consistently mobilized the strong anti-communist sentiment. As a result, after the Korean War anti-communism became the single most important principle suppressing ideological debates and political critiques. Anti-communism has played a role in shaping both political consciousness and psyche among the people, intensifying self-censorship and the distrust of political discourses. Thus the military regime frequently invoked anti-communism to legitimize its restriction on civil rights and political freedom (Choi 1993: 21-24).

This paper discusses the trajectory of anti-communism in South Korea, exploring its changing nature and mutation with regard to changing domestic politics and international relations. Focusing on anti-communism as mass psychological aspect and political mobilization, I will analyze the changing dynamics of the nature of anti-communism and its persistent political efficacy even after democratization in South Korea. Articulation of anti-communism with the threat from North Korea has been made by organizations in civil society as well as the state apparatus. The deep rooted anti-communism has been reinforced by frequent exposures of North Korea as an axis of evil. Although anti-communism is a vague ideology for the mass, it still exerts profound impact on political discourses with regard to welfare and the market in the post Cold War period, revealing a significant transformation of the nature of anti-communism. While the conservative governments utilized it for reinforcing the threat from North Korea and curtailing political opposition¹, anti-communism becomes a contested concept or ideology in the 21st century in South Korea.

Origins of anti-communism in South Korea

The sudden defeat of the Japanese military against the allied forces temporarily brought about a power vacuum in the Korean peninsula right after the announcement of unconditional surrender

by the Japanese Emperor in August 15, 1945. While the United States prepared for the occupation of Japan during the Second World War, it did not have any specific plans for Korea, a former Japanese colony. The Supreme Commander for the Allied Power (SCAP) under General Douglas MacArthur launched massive de-militarization policies to transform the Japanese society from the beginning of occupation of Japan. But the United States of America Military Government in Korea (USAMGIK) was formed by the 24th US Army Corps without any blueprints for occupation of South Korea. Originally the 24th Army Corps of the United States was planned to occupy Japan after it successfully invaded Okinawa. But it was suddenly redirected toward Korea without any preparation for the occupation of Korea in advance. The US considered Korea not as an independent state but as a colony of Japan.

The 24th Army Corps moved to the southern part of the 38th parallel in Korea in September. Thus, the Soviet army occupied the northern part of the 38th parallel, whereas the US army occupied the southern part of the 38th parallel in Korea. The division of the Korean peninsula by the Soviet Union and the United States was the beginning of the long and turbulent saga of anti-communism in South Korea. As the Cold War between the communist bloc and the capitalist bloc escalated more, the Korean peninsula became the forefront of the military conflicts between the Soviet Union and the United States that lasted from 1948 to 1992.

The formation of anti-communism at the early stage in South Korea was a complex outcome of interplay of many factors: The domestic politics in South Korea and the role of the USAMIK, the rise of anti-communism in the American politics, and the intensification of the international conflict between the Soviet Union and the United States after 1945. The domestic politics under the trusteeship of the USAMIK was the beginning of the formation of anti-communism in South Korea. Anti-communism in South Korea was led by the Korean elite who supported the Japanese colonial rule in the colonial period. The SCAP in Japan launched sweeping reform policies to get rid of the militarist institutions and policies, executing war criminals including military, business oligarchs and bureaucrats (Cohen 1987; Gordon 1993). At least until 1947, when the reverse course was taken by the SCAP, demilitarization and democratization were the two most important keywords representing the policy principles of the SCAP in postwar Japan (Hanneman 2013: 84-98). Extensive reform policies in education, business, politics and military were launched by the SCAP. Thus massive reforms had continued until the reverse course,

reviving major economic and political groups to face the threat from the USSR, was taken by the SCAP.

In contrast, there was no purge of the pro-Japanese groups and social elites in South Korea at that time(Lee 2010). Furthermore, the USAMG recruited officials for the military government among former administrative staff who were working for the Japanese Governor General in Korea. The USAMG didn't have any information or knowledge about Korea. It recruited Koreans with experiences of administrative works including police men. Thus, Koreans working for Japan were not purged at all. Instead, they could maintain their positions and power even after the liberation from Japan in August, 1945. Only thing that changed was their affiliation from the Japanese Governor General in Korea to the United States of America Military Government. It betrayed the expectations of the people, that is, the purge of traitors. The return of traitors to power became a source of anger and protests of the people in 1946. However, the ruling elite and the USAMG considered local protests as communist insurgency supported by the Soviet Union or the North Korean communist party (Cumings 1981; Moon 2005, 23-44).

The shift of domestic politics in the United States strongly affected the postwar policy in South Korea as well as Japan. Harry Truman who succeeded Franklin Roosevelt adopted the Truman Doctrine which attempted to contain Soviet expansion. It was a radical shift of the relationship between the USA and the Soviet Union from the wartime alliance during the Second World War to the peacetime enemy in the postwar period, signaling the beginning of the Cold War. George Kennan's containment policy against the Soviet Union was implemented in East Asia as well as Western Europe (Kennan 1947). Thus, the comprehensive reform in Japan was halted in 1948. Accordingly, there was a fundamental shift of principles of occupation policy of the SCAP from demilitarization and democratization to rebuilding Japan as a front of anti-communist expansion in Asia, by reviving the old imperial elites as well as Japanese big corporations. The restoration completely changed the occupation policy of the SCAP to make Japan a bulwark against the Soviets (Cumings 1988: 247). American staff and advisors in the SCAP in the reform period, mostly New Deal liberals (Takemae 1988: 93-96), were suspicioned of some connection with communists by George Kennan (Cohen 1987; 415-416). Thus, so the called "reverse course" by the SCAP took place more bluntly in Japan (Cumings 1993: 34-63).

After 3 years of trusteeship of USAMG, South Korea could establish an independent government in August, 1948. In 1948, the First Republic introduced the National Security Law (NSL) which purported to promote national security by outlawing any activities that might be beneficial to communist activities and eventually North Korea. Illegal activities included anti-state activists, dissemination of communist ideas, organization of communist groups, etc. The NSL had been frequently used to oppress political opposition by the Syngman Rhee government. For example, Syngman Lee got rid of Bong Am Cho, the chairman of the Progressive Party, who was the rival to Syngman Rhee in the 1956 presidential elections. He proposed a peaceful unification policy which was far different from Syngman Rhee's unification policy by military invasion. In 1959, Bong Am Cho was charged of violation of the National Security Law. He was executed right after the verdict by the court without due process. Any other anti-government activists were accused of violating the National Security Law under the Syngman Rhee government.

The National Security Law was completely abolished in April 19, 1960 when Syngman Lee stepped down as president and fled to Hawaii after the nationwide student protests against his dictatorial rule. However, after two months the new National Security Law was established with significant revision or deletion of some codes violating civil rights. Another significant revision of the NSL was done in 1991 when the Socialist bloc in Eastern Europe was dissolved and the Cold War System had been disappearing. One of key changes was that the NSL should be confined to organizations or associations to overthrow the government. Those who do not report those organizations are not penalized anymore by the revised NSL in 1991.

The Anti-communism Law was another institutional component of anti-communism in South Korea. The military government which replaced civilian government by the military coup in May 16, 1961 introduced the Anti-communism Law. Claiming anti-communism as the national policy, the military government attempted to punish opposition movements affiliated with or affected by communist organizations. It made appraisal and incitement of communism illegal. It also made those who knew someone violating the Anti-communism Law but did not report them to the police punishable.

However, the Anti-communism Law was revised several times because it overlapped with the NSL and outdated with the change of international relations in December 31, 1980. The normalization of diplomatic relationship between the USA and communist China shattered the

ideological core of anti-communism. In addition, the withdrawal of the US army from Vietnam in 1975 was another shock to the authoritarian regime in Korea. The military regime strengthened its ideological control by terrifying opposition movements and ideological challenges. The reign of terror by secret police and intelligence organizations for surveillance of the people was intensified. However, it was abolished in December 31, 1980, when the new military regime seized the power after president Park Chung-hee was assassinated by the chief of Korea Central Intelligence Agency (KCIA). Mainly because the Anti-communism Law overlapped with the NLA, the Anti-communism Law was abolished and some parts of the Anti-communism Law were transferred to the National Security Law.

Democratization, globalization and anti-communism

One of the key changes democratization brought about was the more concerted challenges of political opposition to the authoritarian institutions and rules. While the democratic struggle succeeded in ending the military regime in the summer of 1987, there were entrenched authoritarian institutions and norms which could not be easily eradicated by democratic elections. Though major changes of explicit authoritarian institutions such as the revision of the Constitution, the election of political leaders and abolition of restriction of civil rights were made, the legacy of authoritarian regime was ingrained in culture and practice of the state apparatus and civil society. Thus the transition to democracy should include not only an introduction of the democratic rules of game but also the inculcation of new democratic values and attitudes among the power holders and the ordinary people as well.

However, it was a contentious process to reform or abolish the authoritarian state apparatus because of the transition to democracy by pact and the winning of an ex-military general at the first competitive presidential election in December 1987. While struggles for democracy were fierce and militant, the political negotiation between the opposition party and the ruling party was made, excluding political dissidents and activists who led the street protests. The opposition party did not fully represent the political opposition in the civil society. As a result, the democratic transition by pact paved the way to a limited democracy in which the ruling authoritarian elites could maneuver their power in the negotiation for institutional reform (Choi 1997; Shin 2012).

In addition, with the split of opposition candidates, Roh Tae Woo could enjoy *tertius gaudens*, minimizing the impact of democratization on the vested interests of the ruling authoritarian blocs. In spite of mass protests for the end of authoritarian legacy in various aspects, it was a contested terrain affected by the shift of power balance between the authoritarian regime and the challengers. The continuation of the authoritarian regime with the victory of the ruling party significantly delayed the democratic reforms and contributed to rehabilitate the conservative political and social forces. The democratic transition in South Korea ended up with the maintenance of the National Security Law (Kim 1997; Kim 2011: ch.4).

Though the conservative regime succeeded in keeping the NSL intact, there have been continuous attempts to abolish or revise it. Because the legal framework fully institutionalized anti-communism has been an instrument for oppressing political dissidents and social movements, civil society organizations attempted to abolish or at least revise it. However, the repressive state apparatus dealing with public security office in prosecutor's office, police and intelligence agency remained unchanged.

When democratic parties came into power, the NSL became a hot political issue, intensifying ideological conflicts due to the fierce opposition from the conservative party. In addition, conservative media, churches and civil organizations formed by the military regime raised so strong and persistent opposition to the abolition of the NSL that the NSL could be maintained even under the civilian governments (Kim 2011: ch. 5). Conservative political forces claimed that the NSL was the backbone of the Republic of Korea and should be maintained even after the regime change.

The greatest contestation in relation with the NSL occurred during the Roh Moo-hyun government. While there was an attempt to abolish the National Security Law in 1990 by an appeal to the Constitutional Court by progressive activists, the Constitutional Court ruled the NSL constitutional because its main goal was to protect liberal democracy. As the Prosecutor's Office indicted Song Doo-Ryul, a Korean German professor at Münster University, for violating the National Security Law, another drive for abolition of the NSL started in 2004³ In the end, he was

sentenced to 7 years in prison for violating the National Security Law. The debate on Song's case made the NSL the most contested issue again in 2004.

The debate contributed to establish not only the concerted effort of the progressive groups to abolish the NSL but also to the consolidation of conservative forces. The consecutive defeat of the conservative party in the 2002 presidential election made conservative political blocs and social blocs unite and eventually ended up with the formation of the National Association of the New Right (NANR) in 2005. It was a civil organization composed of diverse conservative social groups. It worked as a corresponding conservative organization in civil society with the conservative opposition party. The conservative party succeeded in organizing conservative and even reactionary social groups in the civil society in which protestant church leaders played the key role⁴ Church leaders accused any attempts to change the NSL as suspicious activities to benefit North Korea. Thus, the NANR vehemently opposed attempts to abolish or revise the NSL by the ruling party and democratic social forces. Because the opposition to the revision of the NSL was so fierce, some ruling party members were reluctant to support the revision because the public opinion for the revision was not so good in their local constituencies. In 2005, the ruling party and the opposition party agreed on the necessity of the revision of the NSL and submitted bills for revision of it, they failed to revise it due to the disagreement in details.

Thus the NSL, the legacy of Draconian dictatorship, has been maintained through eight attempts of revision even under the democratic regime. As Amnesty International reports, the NSL still curtails “freedom of expression and association” and, in particular, the Article 7 was abused to restrict civil rights and political freedom⁵. Thus, anti-communism as an embedded ideology of the NSL still remains intact.

Reconfiguration of anti-communism

Everyday anti-communism has been challenged and rearticulated due to the collapse of the Cold War and restructuring of the international relations in the post-Cold War period. While the impact of the normalization of the relationship between the USA and communist China in the 1970s was limited due to the control of information of it, the normalization of the diplomatic relationship between South Korea and communist China was a shock to conservative forces. Nevertheless, Rho

Tae Woo, the ex-military general and the first elected president since 1968, initiated the Northern Policy to normalize diplomatic relations with Russia and China. Both were engaged in the Korean War and are still allies of North Korea. Former enemy states were accepted as states with diplomatic relations. Mainland China is a country controlled by the Chinese Communist Party.

The confusion caused by the Northern Policy was resolved by the switch of perception of anti-communism from the ideological dimension to real politics. That is, anti-communism could be limitedly interpreted as anti-North Korea. Anti-communism has been focused on anti-North Korea as a dangerous and unpredictable communist country. It implies that keeping national security from the threat by North Korea is the most important task of governments in South Korea. As North Korea has been depicted as a rogue state, anti-communism has been considered as anti-North Korea. Thus the extension of the binary opposition between good and bad to the opposition between South Korea and North Korea has been made.

However, there has been a gray area in other fields of ideological discourse. In terms of international relations, there existed a successful distance between communism as an ideology and the really existing communist country. Anti-communism has been articulated with other economic and political ideologies. In particular, employers' organizations tried to equate non-market orientation with communism. Among others, non-market orientation includes the state centered provision of welfare and the state regulation of the economy. Those organizations consider a non-market ideology as a variant of communism. In particular, conservative media attempted to equate critiques of the liberal market with pro-socialist or pro-communist ideologies. Sometimes in conservative newspapers and conservative political commentators it includes social democracy as a part of communism.

The welfare discourse during the presidential election campaign in 2012 resulted in the change of everyday communism which does not make any difference between communism and social democracy. Nevertheless, the discursive field regarding communism and anti-communism has been frequently transformed due to the shift of international and domestic politics. Because political parties in South Korea have not been formed along with ideological cleavages, political conflicts have taken place at the discursive level with populist demagoguery and ideological mobilization. Labeling opponents as communists or pro-North Korea has been quite common during the electoral competition at various levels. Sporadic military provocations or nuclear bomb

tests reinforced the threat of communist country, North Korea, at the everyday discourse of the people. Thus the conservative party has skillfully utilized the threat by North Korea to mobilize the fear of North Korea, describing it as an irrational and unpredictable rogue state. Thus the threat by North Korea has been beneficial to the conservative party for the last three decades. Thus, the “hostile symbiosis” has been formed and maintained between the North Korean regime and the conservative political party in South Korea.

Education is another arena in which anti-communism yields power. Recently, the conservative government charged the current historical textbooks with the leftist bias, educating pro-North Korean contents to students. In particular, it argues that historical text books denigrate economic and political achievement by authoritarian governments since 1945. The conservative government wants to replace the current historical textbooks by new one written by the conservative scholars. Thus, teaching the Korean history of 20th century in a single textbook written by scholars, mostly non-historians, becomes the most controversial affair in education. As the conservative government tries to monopolize the narrative of modern Korean history arguing the purge of historical textbooks from communist influences, historians and other scholars raise street protests against the conservative government’s monopoly of the historical memory.

Conclusion

Anti-communism has diverse variants across countries. Anti-communism in South Korea was formed along with the development of the Cold War right after the liberation of Korea from the Japanese colonial rule. Under the heavy influence of the United States, anti-communist regimes have been formed and maintained in forms of civilian dictatorship or military dictatorship. Dictatorial regimes utilized communist threats to justify dictatorship and restriction on civil rights. Thus, the national security has been considered as equivalent to anti-communism, because the northern part of Korea was occupied by the Soviets and later by the Korean communist regime.

The National Security Law has been an institutional backbone of anti-communism since 1948. In addition to the National Security Law, the military government introduced the Anti-communism Law, the redundancy of the two laws ended up with the merge of the two laws into

the National Security Law. In spite of several revisions, the National Security Law has been maintained and applied to restrict civil rights seriously, as Amnesty International accused.

However, the shift of international relations and the collapse of the Cold War system transformed the ideological space of anti-communism, generating conflicts and temporary confusion with regard to anti-communism since 1992 when the conservative government normalized the diplomatic relationship with mainland China and Russia. State officials interpreted and implemented the National Security Law in practice. However, the discursive power of state officials has been challenged as democratization proceeded.

Along with the imminent threat by North Korea on South Korea, anti-communism has been taught and internalized through various state and non-state apparatuses. Everyday anti-communism has been formed and reformed with the change of domestic and international politics. While the application of the National Security Law is not as frequent as before during the military rule and anti-communism is not as strong as before, it is still effective in the political discourse during elections because there were several provocations by North Korea. The meaning of anti-communism has been confined to anti-North Korea.

Nevertheless, there are ambiguous gray areas in ideological discourses in South Korea where political discourses on diverse ideologies have not been developed under the authoritarian regimes. Thus, anti-communism can be easily invoked in other discourses such as discourse on welfare and education. Critiques of the welfare state rely on critique of communism in their articulation of the logic of anti-welfare state. Critiques of state's regulation of education also mention the inefficiency of education in the communist regime. Thus, anti-communism could be easily articulated with other ideologies. That might be a dangerous development for the next generation.

Endnotes

¹Amnesty International reported that "Between 2008 and 2011, the number of new cases has increased from 46 to 90; an increase of 95.6 per cent. The number of detentions under NSL charges has doubled from 16 in 2008 to 32 in 2010 but has registered a decline to 19 in 2011. However, this increase bucked a declining trend before 2008. According to the National Prosecutors' Office,

the number of new NSL investigation Shin Asian Journal of German and European Studies (2017) 2:3 Page 8 of 10 (ipgon) cases had been in decline - from 231 in 2002 to 46 in 2008. Similarly, detentions under NSL charges dropped from 131 in 2002 to 16 in 2008”(2012: 20)

²Kim (2013) reports details of the politics of state terror to deal with political challenges to authoritarian regimes.

³Song Doo Ryul was born in Korea and taught at Münster University. He visited North Korea and participated at an academic meeting held in Pyongyang. When he visited South Korea, he was arrested and indicted for violation of the National Security Law.

⁴Christian churches in South Korea have been the stronghold of anti-communism. Recently they became more active in propagating anti-communism after the collapse of Eastern European socialist countries (Kang, 2007). During the occupation of North Korea by the Soviet Army and Korea communist groups represented by Kim Il Sung, most Christian church leaders who escaped from North Korea were anti-communist preachers. They formed the core of Christian leaders in South Korea, representing anti-communist theology. As Christian churches expanded rapidly, churches have played an important role in the reproduction of anti-communism since the 1950s.

⁵Amnesty International (2012: 6) reported the most widely used the National Security Law clause was Article 7 of the NSL.“ (1) “Any person who praises, incites or propagates the activities of an antigovernment organization, a member thereof or of the person who has received an order from it, or who acts in concert with it, or propagates or instigates a rebellion against the State, with the knowledge of the fact that it may endanger the existence and security of the State or democratic fundamental order, shall be punished by imprisonment for not more than seven years.”(2) Deleted. ;(3) Any person who constitutes or joins an organization aiming at the act as referred to in paragraph (1) shall be punished by imprisonment for a definite term of one or more years;(4) Any person who is a member of the organization as referred to in paragraph (3), and fabricates or circulates any falsies (sic) fact as to the matters which threaten to provoke any confusion of social order, shall be punished by imprisonment for a definite term of two or more years;(5) Any person who manufactures, imports, reproduces, holds, carries, distributes, sells or acquires any documents, drawings or other expression materials, with the intention of committing the act as referred to in paragraph (1), (3) or (4), shall be punished by the penalty as referred to in the

respective paragraph;(6) Any person who has attempted the crime as referred to in paragraph (1) or (3) through (5), shall be punished;(7) Any person who prepares for or plots the crime as referred to in paragraph (3) with the intention of committing it shall be punished by imprisonment for not more than five years.”

Σχολιασμός

Εισαγωγή

Όπως αναφέρθηκε και στον πρόλογο, το προς μετάφραση κείμενο της παρούσας εργασίας αποτελεί άρθρο, το οποίο έχει δημοσιευτεί στο Ασιατικό Περιοδικό Γερμανικών και Ευρωπαϊκών Σπουδών (Asian Journal of German and European Studies) και είναι μέρος της συλλογής “Αντικομμουνισμός στη Γερμανία και στην Κορέα” (Anticommunism in Germany and Korea). Το άρθρο παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον από κοινωνικής απόψεως, μιας και περιγράφει μια πτυχή της κορεάτικης ιδεολογίας και κατ’ επέκταση νοοτροπίας η οποία σχετίζεται με την αντιμετώπιση του κομμουνισμού και πιο συγκεκριμένα του αντικομμουνισμού. Η ιδεολογία αυτή λειτούργησε σαν υπόβαθρο από τις εκάστοτε εξουσίες (κυρίως απολυταρχικές) για την καταπίεση, υποβάθμιση και τον περιορισμό πολιτικών αντιπάλων και γενικότερα αντίθετων πολιτικών φρονήσεων, με ακραίες μορφές καταστολής. Σε αυτή την νοοτροπία συντελούν πολλαπλοί παράγοντες, οι οποίοι εμφανίζονται είτε σε μορφή παγκόσμιων ιστορικών γεγονότων (Β’ Παγκόσμιος Πόλεμος), πολιτικών και πολεμικών συγκρούσεων (Ιαπωνία, Βόρεια Κορέα) είτε σε μορφή νόμων (Νόμος περί Εθνικής Ασφάλειας). Ο νόμος αυτός, ο οποίος βρίσκεται σε ισχύ ακόμα και σήμερα ύστερα από ποικίλες αναθεωρήσεις και με εντελώς διαφορετική μορφή, αποτέλεσε το στήριγμα πάνω στο οποίο χτίστηκε η κουλτούρα του αντικομμουνισμού και έδωσε πάτημα για την υλοποίηση των αντικομμουνιστικών τακτικών ανά τα χρόνια. Η αντιμετώπιση του κομμουνισμού και ο συνυφασμός του με συγκεκριμένες έννοιες και γεγονότα (Β’ Παγκόσμιος Πόλεμος, Ιαπωνία, απειλή Βόρειας Κορέας) είναι μερικά από τα βασικά στοιχεία που συντελούν στην διαμόρφωση του κοινού αισθήματος του λαού της Νότιας Κορέας.

Το Κείμενο Πηγή

Το εν λόγω άρθρο δημοσιεύτηκε το 2017, σε μια συλλογή η οποία περιλαμβάνει άρθρα διαφορετικών συγγραφέων ασιατικής καταγωγής (όπως προκύπτει από τα ονόματα τους) τα οποία πραγματεύονται την ιδεολογία του αντικομμουνισμού. Το κείμενο περιγράφει κυρίως ιστορικά γεγονότα και καταστάσεις, τα οποία στη συνέχεια σχολιάζονται και ως κοινωνικά φαινόμενα. Το ύφος του συγγραφέα είναι επίσημο αλλά και πληροφοριακό, χωρίς όμως να χάνει την αυθεντικότητά του, εισάγοντας στο άρθρο την προσωπική του άποψη για το θέμα του κειμένου του, είτε άμεσα με σχόλια είτε έμμεσα με εκφράσεις και λεξιλογικές επιλογές. Η έκταση του κειμένου είναι λίγο παραπάνω από 4.000 λέξεις. Σε αυτό το σημείο να αναφερθεί επίσης πως ο συγγραφέας του κειμένου Κουανγκ- Γιονγκ Σιν, καθηγητής κοινωνιολογίας στο Πανεπιστήμιο Chung-Ang της Σεούλ δεν είναι φυσικός ομιλητής της αγγλικής, χωρίς αυτό να υποβιβάσει σε καμία περίπτωση την συγγραφική του ικανότητα, την ακαδημαϊκή του πορεία ή το άρθρο του σε κανέναν απολύτως βαθμό.

Μεταφραστική Εντολή

Από την αρχή του κειμένου, γίνεται ξεκάθαρη η στάση και οπτική του συγγραφέα. Συγκεκριμένα, γίνεται αντιληπτό πως δεν συμφωνεί με την ιδεολογία του αντικομμουνισμού, κυρίως λόγω της χρήσης του για ένα πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα ως μέσο βίαιης καταστολής και αντιδημοκρατικών πρακτικών. Το γεγονός αυτό θεωρήθηκε ζωτικής σημασίας κατά τη μεταφραστική διαδικασία και έγινε προσπάθεια καθαρής αποτύπωσης των συναισθημάτων του συγγραφέα όχι μόνο σχετικά με την ύπαρξη του αντικομμουνισμού, αλλά και με την ελπίδα του ίδιου πως υπάρχει αλλαγή και πρόοδος με την πάροδο των χρόνων, χωρίς όμως να αποκλείει τον κίνδυνο που συνάδει με την ύπαρξη του αντικομμουνισμού στην κορεατική κοινωνία. Σύμφωνα με το λειτουργικό μοντέλο της Νορντ (Munday 2004, σ. 138), η σημασία της “μεταφραστικής οδηγίας” ή μεταφραστικής εντολής, όπως θα χαρακτηρίζουμε την διαδικασία σε αυτή την εργασία, έγκειται στο ότι “ο μεταφραστής πρέπει να συγκρίνει τη φυσιογνωμία του κειμένου πηγή (ΚΠ) με εκείνη του κειμένου στόχος (ΚΣ), όπως αυτές προσδιορίζονται στην εντολή, ώστε να διατυπώσει σε ποια σημεία ενδέχεται να αποκλίνουν τα δύο κείμενα. [...] πρέπει να παρέχει τις ακόλουθες πληροφορίες για τα δύο κείμενα: τις επιδιωκόμενες κειμενικές λειτουργίες, τον πομπό

και τους δέκτες, τον χρόνο και την τοποθεσία πρόσληψης του κειμένου, το μέσο και το κίνητρο.” (Nord 1997, σ. 59-62). Η αφετηρία που χρησιμοποιεί ο συγγραφέας για την περιγραφή του αντικομμουνισμού και της πορείας του εντός της Νότιας Κορέας είναι το τέλος του Β’ Παγκοσμίου Πολέμου, το οποίο επέφερε αλλαγές και αναταράξεις σε παγκόσμια κλίμακα. Μια από τις χώρες που επηρεάστηκαν έντονα ήταν φυσικά η Κορέα, η οποία πέρασε από την κατοχή στον διαχωρισμό σε Βόρεια και Νότια, με τις δύο πλέον χώρες να παίρνουν τελείως διαφορετικές πολιτικές κατευθύνσεις, υπό την αιγίδα πάντα διαφορετικών και αντιπάλων χωρών (Ιαπωνία και ΕΣΣΔ - ΗΠΑ).

Όπως γίνεται εύκολα αντιληπτό, η οπτική γωνία του συγγραφέα βρίσκεται “εντός” του χώρου που εκτυλίσσονται τα γεγονότα που περιγράφει, σε αντίθεση με τον υποθετικό αποδέκτη του μεταφράσματος, ο οποίος θεωρήθηκε πως διαβάζει το κείμενο στα ελληνικά, με τις ανάλογες γνώσεις. Το ζητούμενο όμως παραμένει το ίδιο, παρά την αλλαγή στους υποθετικούς αποδέκτες και άρα το ύφος, η στάση, η εγγύτητα του συγγραφέα και το γνωστικό του επίπεδο, πρέπει να μεταφερθούν και στο μετάφρασμα. Ωστόσο, το πρωτότυπο κείμενο όπως προαναφέρθηκε, αποτελεί μέρος δημοσίευσης σε επιστημονικό ασιατικό περιοδικό που αφορά γερμανικές και ευρωπαϊκές σπουδές, και άρα ήδη θεωρείται αφενός πως υπάρχει κάποιο γνωστικό υπόβαθρο στους αναγνώστες, και αφετέρου πως οι τελευταίοι βρίσκονται *de facto* εκτός της περιγραφόμενης πραγματικότητας. Άλλωστε, θεωρούμε δεδομένο πως εφόσον ένας υποθετικός αναγνώστης αποφασίσει να ασχοληθεί με το εν λόγω κείμενο, σημαίνει πως έχει κάποιο ενδιαφέρον ή/και γνώσεις σχετικά με το θέμα. Το κοινό, δηλαδή, ανάμεσα στο ΚΠ και στο ΚΣ αν και αλλάζει γλωσσικά, θεωρείται πως ανήκει στο ίδιο επίπεδο και πως καταφεύγει στο κείμενο για όμοιο σκοπό. Τηρείται δηλαδή, σύμφωνα με την Μπέικερ η προϋπόθεση που “συνδέεται με τις γλωσσικές και εξωγλωσσικές γνώσεις τις οποίες ο πομπός θεωρεί δεδομένο ότι κατέχει ο δέκτης ή οι οποίες είναι αναγκαίες για να κατανοήσει ο δέκτης το μήνυμα του πομπού” (Munday 2004, σ. 161). Γεγονότα όπως ο Β’ Παγκόσμιος Πόλεμος, ο διαχωρισμός της Κορέας και η έννοια του αντικομμουνισμού θεωρούνται ήδη γνωστά στον κάθε υποθετικό αναγνώστη. Με βάση λοιπόν όλα τα παραπάνω, θα λέγαμε πως το μετάφρασμα αποτελεί προϊόν τεκμηριωτικής μετάφρασης (Munday 2004, σ. 137) το οποίο σύμφωνα με την Νορντ “χρησιμεύει ως τεκμήριο της επικοινωνίας, στα πλαίσια της κουλτούρας-στόχου, ανάμεσα στον συγγραφέα και τον δέκτη του ΚΠ” (Nord 1997, σ. 72).

Μεταφραστικά Προβλήματα και Παρατηρήσεις

Ακρωνύμια

Στο κείμενο εντοπίζονται σε αρκετά μεγάλο βαθμό ακρωνύμια από τον συγγραφέα. Τα επικρατέστερα από αυτά είναι τα εξής: National Security Law (NSL), United States of America Military Government in Korea (USAMGK*), Supreme Commander of The Allied Power (SCAP). Τα δύο εκ των παραπάνω ακρωνυμίων αποδόθηκαν μετά από έρευνα σύμφωνα με ήδη υπάρχοντες όρους ως Νόμος περί Εθνικής Ασφάλειας (ΝΕΑ) και Ανώτατος Διοικητής των Συμμαχικών Δυνάμεων (ΑΔΣΔ). Για την απόδοση του εναπομείναντος ακρωνυμίου, χρησιμοποιήθηκε κατά λέξη μετάφραση σύμφωνα με την θεωρία της άμεσης μετάφρασης των Βινάι και Νταρμπελνέτ (Munday, 2004, σ. 101) το οποίο μεταφράστηκε ως Αμερικανική Στρατιωτική Κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών στην Κορέα (ΑΣΚΗΠΚ). Φυσικά, η τυπική κατά λέξη μετάφραση θα ήταν “Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικανικής Στρατιωτικής Κυβέρνησης στην Κορέα (ΗΠΑΣΣΚ), αλλά χάριν ομαλότερης ροής και κατανόησης, κάναμε μετάθεση των όρων. Να σημειωθεί σε αυτό το σημείο πως στο πρωτότυπο κείμενο το ακρωνύμιο εμφανίζεται με μικρές παραλλαγές από τον συγγραφέα (USAMGK, USAMGIK, USAMIK) που δεν διατηρήθηκαν στο μετάφρασμα για διευκόλυνση της ανάγνωσης και αποφυγής συγχύσεων, μιας και όλα αναφέρονται στον ίδιο όρο. Δεν διευκρινίστηκε εάν τα διαφορετικά ακρωνύμια αποσκοπούν κάπου ή αποτελούν τυχαίο φαινόμενο, αν και είναι πιθανό να ευθύνεται η κορεατική ιθαγένεια του συγγραφέα για ενδεχόμενη σύγχυση. Επειδή δηλαδή η Αγγλική δεν είναι η μητρική γλώσσα του Κουανγκ-Γιονγκ Σιν, είναι πιθανό να πρόκειται για γλωσσική αδυναμία ή παρέκκλιση.

Δομή - Γλώσσα

Όσον αφορά τη γλώσσα του αποσπάσματος, γίνεται συχνή επανάληψη ορισμένων λέξεων από τον συγγραφέα εντός των ίδιων προτάσεων. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν οι λέξεις αντικομμουνισμός και Νότια Κορέα. Φυσικά δεν γίνεται να αποφευχθεί εντελώς η επανάληψη των εν λόγω λέξεων, μιας και αποτελούν τον πυρήνα του θέματος του ΚΠ. Έχοντας κατά νου τα παραπάνω, το φαινόμενο αυτό της επανάληψης, αν και αναπόφευκτο, θεωρήθηκε πως

στον βαθμό που εντοπίζεται στο κείμενο πιθανόν να δημιουργήσει σύγχυση στον αναγνώστη, γι' αυτό και έγινε προσπάθεια αποφυγής της επανάληψης κατά τη μεταφραστική διαδικασία στο ΚΣ, όπου ήταν δυνατόν και χωρίς να επεμβαίνουμε σημαντικά στο αρχικό κείμενο. Οι όμοιες λέξεις αντικαταστάθηκαν με αντωνυμίες ή με λέξεις που περιέγραφαν τον όρο αναφοράς ενώ παραλήφθηκαν εντελώς σε περιπτώσεις που ήταν ευκόλως εννοούμενες από τα συμφραζόμενα της πρότασης και το ευρύτερο συγκείμενο. Η ενέργεια αυτή δεν είχε σκοπό την αλλοίωση του κειμένου, αλλά την απλοποίηση αυτού και της αναγνωστικής διαδικασίας. Άλλωστε, πάντα αξιολογούμε το μετάφρασμα όχι μόνο σαν μεταφορά κειμένου σε άλλο περιβάλλον-γλώσσα, αλλά και ως νέο κείμενο καθαυτό, και άρα η συνοχή και συνεκτικότητα που παρουσιάζει μόνο του στην ελληνική ήταν σημαντικοί παράγοντες κατά τη μεταφραστική διαδικασία. Φυσικά, δεν πραγματοποιήθηκαν μεγάλες επεμβάσεις που θα μετέβαλαν το γλωσσικό επίπεδο ή ύφος του ΚΠ. Αναφερόμαστε αποκλειστικά σε μικρές αλλαγές που απαιτούνταν προκειμένου να ταιριάζει το αποτέλεσμα μας στο ελληνικό γλωσσικό περιβάλλον και τις αντίστοιχες εκφραστικές συνήθειες. Σχετικά με τη δομική μορφή του κειμένου σε επίπεδο σύνταξης και προτάσεων, δεν αξιολογήθηκε πως υπάρχει ανάγκη μεγάλων αλλαγών. Διατηρήθηκε δηλαδή σε μεγάλο βαθμό η ήδη υπάρχουσα δομή σε κειμενικό επίπεδο, με ελάχιστες εξαιρέσεις στις οποίες χρειάστηκαν μετατροπές οι οποίες στόχευαν στην καλύτερη μετάδοση του νοήματος. Διατηρήθηκε επίσης ο αρχικός χωρισμός του κειμένου που είχε γίνει από τον συγγραφέα σε παραγράφους - νοηματικές ενότητες με δικό τους τίτλο, καθώς αυτός θύμιζε εγκυκλοπαιδική αναφορά και προσέδιδε στοιχεία επιστημοσύνης στο κείμενο. Δεν έγινε κάποια αλλαγή στους τίτλους των παραγράφων και τηρήθηκε ακόμα η σειρά διαδοχής τους στο ΚΣ όπως προέβλεπε το ΚΠ.

Μορφολογία Κειμένου - Υποσημειώσεις

Σχετικά με τη μορφολογία του κειμένου, ο συγγραφέας επέλεξε να εισάγει κάποιες υποσημειώσεις, τις οποίες όμως τοποθέτησε στο τέλος του ΚΠ. Οι πληροφορίες αυτές, λόγω του επεξηγηματικού τους χαρακτήρα τοποθετήθηκαν κατά τη μεταφραστική διαδικασία εντός του ΚΣ, ώστε να μπορεί ο αναγνώστης να ανατρέξει σε αυτές τη στιγμή που θα διαβάσει το μετάφρασμα και πιθανόν να χρειαστεί παραπάνω πληροφορίες για κάποιον όρο ή γεγονός. Ένας από τους βασικούς λόγους που τοποθετήθηκαν στο τέλος της εκάστοτε σελίδας είναι πως συνδράμουν στην ολοκληρωμένη περιγραφή καταστάσεων και φαινομένων για τα οποία κάνει λόγο ο συγγραφέας.

Παρόλο που θεωρήσαμε δεδομένο το προϋπάρχον σχετικό ενδιαφέρον του υποθετικού αναγνωστικού κοινού, ορισμένες αναφορές του κειμένου είναι πιο εξειδικευμένες και έτσι διαχωρίστηκαν από τη γενική τάση του μεταφράσματος να απευθύνεται σε κυρίως επιστημονικό κοινό. Κάποιες από τις υποσημειώσεις αποτελούν προσωπική παρέμβαση και όχι μέρος του αρχικού κειμένου, εν είδει Σημειώσεων της Μεταφράστριας, οι οποίες δόθηκαν γιατί κρίθηκαν απαραίτητες για την καλύτερη κατανόηση του κειμένου. Σύμφωνα με την Μπέικερ (Munday 2004, σ. 161), το φαινόμενο εξηγείται μέσω της έννοιας της συνεκτικότητας, η οποία σχετίζεται άμεσα με την πραγματολογία. Συγκεκριμένα, “Η συνεκτικότητα ενός κειμένου [...] εξαρτάται από τις προσδοκίες και τις εμπειρίες του ακροατή και του δέκτη” (Baker 1992, σ. 219). Όπως αναφέρθηκε και παραπάνω, οι αποδέκτες του ΚΠ και του ΚΣ θεωρείται πως, αν και διαβάζουν τα εκάστοτε κείμενα για τον ίδιο λόγο, διαφέρουν σε άλλους τομείς, όπως η γλώσσα, η κουλτούρα, τα βιώματα, τα ερεθίσματα της καθημερινότητας και άλλα πολλά.. Για τον λόγο αυτό προστέθηκαν κάποιες υποσημειώσεις επεξηγηματικού χαρακτήρα. Τέτοιες περιπτώσεις αφορούν τον πρόεδρο Σίνγκμαν Ρι, μια εμβληματική προσωπικότητα για την σύγχρονη ιστορία της Νότιας Κορέας και για την διατύπωση του αντικομμουνισμού και την λατινική έκφραση *tetris gaurdens*, η οποία αν και δεν σχετίζεται με το περιβάλλον του κειμένου, κρίθηκε απαραίτητο να επεξηγηθεί. Οι υποσημειώσεις αυτές δεν τοποθετήθηκαν ξεχωριστά, αλλά εντάχθηκαν με τις ήδη υπάρχουσες, προκειμένου να μην λάβουν έντονα παρεμβατικό χαρακτήρα. Θα λέγαμε λοιπόν, πως το ύφος της μετάφρασης είναι προσανατολισμένο στην κουλτούρα-στόχο του αποδέκτη του ΚΣ.

Απόδοση ονομάτων

Για την απόδοση των κορεάτικων ονομάτων που εντοπίστηκαν στο κείμενο χρησιμοποιήθηκε φωνητική απόδοση των *hangul* (한글, κορεάτικο αλφάβητο) μετά από προσωπική αξιολόγηση. Λόγω τεράστιας απόστασης σε γλωσσικό αλλά και φωνητικό επίπεδο των ελληνικών και των κορεατικών και της έλλειψης αντιστοιχίας, θεωρήθηκε πως η ορθότερη μετάφραση των ονομάτων θα ήταν αυτή που ναι μεν απέχει από την λατινική μεταγραφή των ονομάτων, αλλά πλησιάζει το ακουστικό αποτέλεσμα. Παραδείγματα της φωνητικής απόδοσης αποτελούν οι μεταφράσεις των ονομάτων Roh Moo-hyun σε Ρο Μου-χιόν και όχι Μου-χιούν, όπως παραπέμπει η λατινική μεταγραφή. Όσον αφορά στην περίπτωση του Song Du-yul (송두울),

που αναφέρεται από τον συγγραφέα ως Song Doo-ryul, θεωρήθηκε πως η αλλαγή αυτή δεν οφείλεται σε διαφορετική λατινοποίηση του ονόματος, γι' αυτό και το όνομα μεταφράστηκε ως Σονγκ Ντου-γιουλ, μιας και η μετάφραση ως Σονγκ Ντου-ριουλ θεωρήθηκε πως παραπέμπει σε ένα διαφορετικό όνομα (διαφοροποίηση ενός γράμματος). Ενδιαφέρον παρουσιάζει η περίπτωση ενός ήδη μεταφρασμένου ονόματος, αυτό του Syngman Rhee (이승만) σε Σίνγκμαν Ρι, το οποίο σύμφωνα με την προαναφερθείσα τακτική θα μεταφραζόταν επίσης διαφορετικά ως Σούνγκμαν Ρι ή Λι. Η απόδοση ως Σίνγκμαν Ρι όμως έχει επικρατήσει εδώ και χρόνια, οπότε κρίθηκε λάθος να μεταβληθεί κατά τη μεταφραστική διαδικασία, παρόλο που σε ρεαλιστικό επίπεδο δεν θα προφερόταν έτσι από κάποιον Κορεάτη. Σε αυτό το σημείο αξίζει να σημειωθεί πως για τη διαδικασία της μεταγραφής προϋπόθεση ήταν η έστω στοιχειώδης γνώση κορεατικής γλώσσας, και ιδίως προφοράς. Στην περίπτωσή μας η γενικότερη ενασχόληση με την κορεατική κουλτούρα και οι αντίστοιχες γλωσσικές γνώσεις βοήθησαν, αλλά αν δεν υπήρχαν ίσως είχαμε επιλέξει τη λατινική γραφή των ονομάτων, ως πιο ασφαλή επιλογή. Ωστόσο, κρίνουμε πως το κείμενο ρέει καλύτερα και είναι πιο προσβάσιμο και σε μη γνώστες της λατινικής γραφής, τα οποία σε διαφορετική περίπτωση θα αδυνατούσαν να διαβάσουν τα παραπάνω ονόματα.

Στην Νοτιοκορεατική Πραγματικότητα

Έχοντας πια αναλύσει την μεταφραστική διαδικασία του κειμένου, κρίθηκε αρκετά ενδιαφέρον να σχολιαστεί το κείμενο σε μια υποθετική κατάσταση, στην οποία θα βρισκόταν δημοσιευμένο αντίστοιχα σε κάποιον επιστημονικό ιστότοπο της Κορέας: έχοντας μια γενική ιδέα λόγω προσωπικής ενασχόλησης και ενδιαφέροντος για την κορεατική κουλτούρα αλλά και πραγματικότητα, θα μπορούσαμε να πούμε πως ο φόβος και η ανησυχία του συγγραφέα επιβεβαιώνονται: πράγματι, στην Νότια Κορέα του σήμερα, που η απειλή της Βόρειας Κορέας είναι πλέον μέρος της καθημερινότητας, το αίσθημα του αντικομμουνισμού είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με αυτή. Το να είναι κάποιος, δηλαδή, αντικομμουνιστής, σημαίνει πως είναι εναντίον της Βόρειας Κορέας. Και φυσικά ισχύει το αντίστροφο. Δύσκολα κάποιος, ιδιαίτερα προερχόμενος από γενιές που έχουν ζήσει στις καταστάσεις του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και στη συνέχεια του διαχωρισμού και έχουν βιώσει την καταστολή όλων αυτών των αντικομμουνιστικών τακτικών θα μπορέσει να αξιολογήσει χωρίς προκατάληψη τον κομμουνισμό. Ακόμα και χωρίς

την συνιστώσα της Βόρειας Κορέας, η Κίνα αποτελεί επίσης μια αρκετά αμφιλεγόμενη μορφή κομμουνισμού, η οποία συχνά γεννά αρνητικά συναισθήματα προς τον λαό της Κορέας. Ο αντίκτυπος λοιπόν, των τελευταίων δεκαετιών είναι εμφανής όχι μόνο από την επικράτηση ιδεολογικά του αντικομμουνισμού, αλλά και από την σχεδόν συντριπτική υπερίσχυση συντηρητικών κομμάτων στην εξουσία, που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο ενίσχυαν το συναίσθημα αυτό. Παράδοξο της υπόθεσης αποτελούν τα τεράστια σκάνδαλα των πολιτικών αρχηγών της χώρας, οι οποίοι βρίσκονται σε ανησυχητική συχνότητα εν μέσω σκανδάλων διαφθοράς και κατάχρησης της εξουσίας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η περίπτωση της συντηρητικής προέδρου Παρκ, η οποία καθαιρέθηκε το 2017 με κατηγορίες διαφθοράς, κατάχρησης εξουσίας και δημοσίου χρήματος και συμμετοχής σε αίρεση.

Συμπέρασμα και Επίλογος

Φτάνοντας στο τέλος της εργασίας αυτής και κάνοντας μια ανασκόπηση και αξιολόγηση της μεταφραστικής διαδικασίας, θα μπορούσαμε να υποστηρίξουμε πως, ιδίως μετά από τις τροποποιήσεις που προαναφέρθηκαν, το αποτέλεσμα είναι ευανάγνωστο και εύληπτο στα ελληνικά. Επομένως, εν πολλοίς, η μετάφραση είναι πετυχημένη, χωρίς να αποκλείουμε δυνατότητα βελτίωσης, μέσω εκτενέστερων, βαθύτερων ιστορικών γνώσεων της μεταφράστριας. Σε αυτή την περίπτωση ωστόσο, ίσως να παρασυρόμασταν προς μεγαλύτερες κειμενικές αλλαγές και προσθήκες, οπότε τα συναισθήματα παραμένουν ανάμεικτα. Ανεξάρτητα από την προσωπική αξιολόγηση της προσπάθειας αυτής, δεν εντοπίστηκαν σοβαρά προβλήματα ή προκλήσεις κατά τη μεταφραστική διαδικασία, η οποία κύλησε ομαλά καθόλη τη διάρκεια εκπόνησης της εργασίας αυτής. Το κείμενο, αν και εξειδικευμένο, δεν ήταν ειδικό και σίγουρα δεν θα χαρακτηριζόταν ως τεχνικό. Το γεγονός αυτό σίγουρα βοήθησε τη μεταφραστική διαδικασία, μιας και δεν υπήρχε ειδική ορολογία.

Ολοκληρώνοντας, θεωρούμε πως το μετάφρασμα της εργασίας σίγουρα μπορεί να αποτελέσει ένα ενδιαφέρον ανάγνωσμα, το οποίο συνδυάζει ιστορικά γεγονότα μείζονος σημασίας όπως τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο με τον αντίκτυπο που φέρουν ακόμα και σήμερα στη

σύγχρονη κοινωνία της Νότιας Κορέας. Ας πούμε πως πρόκειται για μια μικρή πτυχή της πραγματικότητας σε μια χώρα που ίσως να μην μας είχε υποκινήσει μέχρι σήμερα το ενδιαφέρον λόγω κυριολεκτικής αλλά και μεταφορικής αποστάσης. Ας μας επιτραπεί, λοιπόν, να ελπίσουμε πως καταφέραμε να προσφέρουμε λίγη τροφή για σκέψη.

Βιβλιογραφία

Ελληνική

Κελάνδριας, Π. (2016). *Λειτουργική Διδακτική της Μετάφρασης* (1η εκδ.). Αθήνα: Δίαυλος.

Κεντρωτής, Γ. (1996). *Θεωρία και πράξη της μετάφρασης*. Αθήνα: Δίαυλος.

Τσίγκου, Μ. (2011). *Γλωσσολογία και Μετάφραση. Προσεγγίζοντας τη μεταφραστική μονάδα.*

Εφαρμογή στο ζεύγος Γαλλικής-Ελληνικής. Αθήνα: Δίαυλος.

Cronin, M. (2007). *Μετάφραση και Παγκοσμιοποίηση*. Αθήνα: Δίαυλος

Munday, J. (2004). *Μεταφραστικές σπουδές: θεωρίες και εφαρμογές* (1η έκδ.). Αθήνα: Μεταίχμιο.

Ξενόγλωσση

Baker, M. (1992). *In Other Words: A Coursebook on Translation*, Λονδίνο και Νέα Υόρκη: Routledge.

Britannica, T. Editors of Encyclopaedia (2020, July 15). *Syngman Rhee*. Αντλήθηκε στις 10 Ιανουαρίου 2021 από: Encyclopedia Britannica. <https://www.britannica.com/biography/Syngman-Rhee>

Munro, A. (2021, January 29). *Park Geun-Hye*. Αντλήθηκε στις 30 Ιανουαρίου 2021 από: Encyclopedia Britannica. <https://www.britannica.com/biography/Park-Geun-Hye>

Nord, C. (1997). *Translating as a purposeful activity* (1st ed.). Milton Park, Abingdon, Oxon: Routledge.

Song, Changzoo. (2001). *Nationalism and the Construction of Korean Identity*. Korean Studies.

25. 143-147.. Αντλήθηκε στις 29 Ιανουαρίου 2021 από: https://www.researchgate.net/publication/236822019_Nationalism_and_the_Construction_of_Korean_Identity

Vinay, J. P. και Darbelnet, J. (1977). *La Stylistique comparée du français et de l'anglais : la théorie au service de la pratique* (2η έκδ.) Παρίσι: Didier, μτφ. και επιμ. J. C. Sager και M.-J. Hamel (1995) ως *Comparative Stylistics of French and English: A Methodology of Translation*, Άμστερνταμ και Φιλαδέλφια: PA John Benjamins.